

ISSN 1855-7511

Poština plačana pri pošti 2277 Središče ob Dravi

SREDICA

GLASILO OBČINE SREDIŠČE OB DRAVI

letnik VI

številk 4

December 2012

Zdenka Dogša

Novoletne želje

December ni najbolj prazničen mesec samo zaradi največ praznikov, ampak predvsem zato, ker je zaznamovan z obdarovanji, praznovanji, zabavami, željami... Je tudi čas, ko se zaključuje nekaj starega in se približuje novo, je čas opravljanja osebne »inventure«, tehtanja, vrednotenja in osmišljanja preteklosti, prepletene s strahom, upi, odločitvami, pričakovanji in hrepenenji ob prehodu v nejasno prihodnost. In ker je človek socialno bitje, je prihodnost nujno vezana tudi na njegovo sobivanje z ljudmi, ki ga tako ali drugače spremljajo v življenju.

Ko ob prehodu iz starega v novo, iz preteklega v prihodnje, svojem, prijateljem, sodelavcem... namenjamo besede, izrečene ali napisane, so le-te bolj ali manj vedno povezane s srečo, zdravjem, zadovoljstvom in še čim podobnim. Kaj hitro pa se lahko znajde-

mo v zagati, če nočemo nekemu voščiti s tisto obrabljeno »Srečno in zdravo novo leto« ali pa samo naprej poslati sporočila, ki smo ga, sicer zanimivega, dobili po mobilnem telefonu ali elektronski pošti in je pred tem »obiskalo« že lep odstotek Slovencev. Če bi torej radi bili izvorni in prenesli na papir kakšno svojo misel, željo, kaj potem? Kaj naj mu letos zaželimo? Vsaj to, da mu v letu 2013 naj ne bo slabše kot v letu 2012? Ali, da naj ne ostane brez dela oziroma nadomestila, če je že brez njega? Da se mu naj ne zmanjša penzija? Da bi se vrnila stara nadomestila za porodniške in brezposelne? Da bi bilo sprejetih čim manj »nujnih ukrepov«? Ali naj mu zaželimo, da pridejo strici iz Bruslja ali da naj ne pridejo? Ne vem. Vem pa, da takšnih voščil nismo navajeni in da se v soju prazničnih luči niti ne spodobijo. Zato si za leto, ki prihaja, zaželimo vsaj zdravja!

Vse dobro v letu 2013!

Uredniški odbor

**Prijeten praznični čas dogodkov in družinske harmonije prihaja.
Želimo vam, da bi ga preživeli in doživeli v osrečujočem okolju.
Vaš korak v novo leto 2013 naj ne bo negotov, ampak trden in zanesljiv -
z upanjem na lepo prihodnost!**

SPOŠTOVANE OBČANKE, SPOŠTOVANI OBČANI,

*MIRNO IN PRIJETNO PRAZNOVANJE BOŽIČNIH IN NOVOLETNIH PRAZNIKOV,
V PRIHAJAJOČEM LETU PA URESNIČITEV VSEH PRIČAKOVANJ IN ŽELJA*

*vam želi
Občina Središče ob Dravi*

Andreja Resman

MED NAMI ŽIVIMO

Drobno, nasmejana mlado dekle, ki se pogosto odpelje s svojim invalidskim vozičkom in pod skrbnim maminim nadzorom po Središču, pozna le malo domačinov. Pa vendar živi med nami, z daljšimi ali krajšimi presledki, že 31 let. To je Klaudija Bogdan, dekle s posebnimi potrebami, ki jo je usoda zaznamovala in je v svojem življenju prestala že veliko hudega, pa seveda tudi lepega. Mama in sestrina družina sta ji vedno v oporo in ji pomagata premagovati vse ovire, ki se ji postavljajo na poti. Odločila se je, da zgodbo svojega življenja predstavi v Sredici.

Klaudija, mi zaupaš, kaj sta ti o dogajanju ob tvojem rojstvu pripovedovali mama in sestra?

Klaudija: »Rodila sem se s šestimi meseci brez zanesljivih znakov življenja. Le srečnemu naključju se lahko zahvalim, da sem danes tukaj. Nekdo v porodnišnici je slučajno opazil, da premikam roko in takrat se je pričel boj za moje življenje, potem ko so me že »odpisali«. Bila sem drobcen dojenček, tehtala sem komaj nekaj več kot kilogram. Dva meseca sem preživela v bolnišnici, večinoma v inkubatorju in ogrevani postelji. Kot dojenček sem bila pogosto bolna, zato sem veliko časa preživela v bolnišnici in drugod na raznih terapijah.«

Tvoje otroštvo je bilo čisto drugačno od tvojih vrstnikov...

Klaudija: »Seveda. Zaradi moje drugačnosti, ki je posledica cerebralne paralize, sem morala že kot triletni otrok oditi zdoma. V naši okolici takrat še ni bilo ustrezne ustanove, v katero bi se lahko vključila. Bila sem veliko bolna in zato so me odpeljali v bolnišnico v Staro Goro, kjer sem preživela predšolsko obdobje.«

Kakšni so tvoji spomini na to obdobje?

Klaudija: »Na Staro Goro in osebe v tej bolnišnici imam zelo lepe spomine. Vsi zaposleni so bili zelo prijazni, spodbujali so nas in se trudili, da iz nas izvedejo tisto najboljše. Vzgojiteljice so bile naše nadomestne mame, ki so nas tolažile, ko nam je bilo hudo. Zaradi mojega zdravstvenega stanja sem eno leto preživela v mavcu. Potem pa se je začelo učenje. Tam so me veliko naučili in še danes sem jim za to hvaležna. Vsak dan sem obiskovala fizioterapijo. Naučila sem se plaziti, hoditi po vseh štirih, splezati na posteljo, hoditi na stranišče, govoriti. Vse to večini otrok prinese razvoj, jaz pa sem se vsega morala naučiti. Že kot majhen otrok sem spoznala, da več kot bom znala narediti sama, manj bom odvisna od pomoči drugih. V Stari Gori se je s programom male šole moje predšolsko obdobje zaključilo.«

Stara Gora je zelo daleč od doma. Kako ste vseeno obdržali stike in kako so se tvoji bližnji trudili, da jih nisi pozabila?

Klaudija: »Res je. Do Stare Gore je bilo v tistih časih težko priti. Doma sem bila 14 dni pozimi in en mesec poleti. Sestra in njen mož sta prihajala pome s svojim starim fičkom. Takrat sta se tja vozila skoraj pet ur in ravno toliko nazaj. Na poti pa se nam je vedno kaj pripetilo in Tonč je moral pogosto »šrajfati«. Čas potovanja se je tako še podaljšal. Nekoč so nas na Vrhnikih ustavili policisti in vsi prestrašeni smo mislili, da nas bodo kaznovali, kajti naš fičko je bil res v slabem stanju. Ko pa so na zadnjem sedežu videli invalidski voziček, so nam zaželeli le srečno pot.«

Po koncu bivanja v Stari Gori si se vrnila domov. Vpisala si se v osnovno šolo, ki pa je spet nisi mogla obiskovati v domačem kraju?

Klaudija: »Zdaj bi bilo drugače. Mnogi otroci s cerebralno paralizo se šolajo v domačem kraju, jaz pa sem takrat morala v Kamnik, v Zavod za usposabljanje invalidne mladine, spet od doma. Kamnik je bliže Središču, zato sem domov prihajala enkrat mesečno. V prvem razredu se še nisem bila pripravljena nič učiti. V učilnici sem se le smejala, crkljala, pa tudi jokala, zato so me hoteli prešolati v Vipavo. Mama in sestra sta temu nasprotovali, kajti Vipava je še bolj oddaljena. Zato sem se po ponavljanju prvega razreda resneje lotila šole in končala osemletko; s prav dobrim uspehom v vseh razredih. V zavodu sem poleg učenja imela veliko terapij, predvsem fizioterapijo in delovno terapijo, v prostem času smo hodili v mesto, obiskovali predstave, se družili s sovrstniki. Do tretjega razreda sem se naučila hoditi, kar je bil pomemben korak do moje samostojnosti, saj sem krajše razdalje lahko premagala sama. Takrat so se zdravniki odločili za operacijo kolkov, ki pa ni bila uspešna. Zaradi zdravniške napake se je moje zdravstveno stanje poslabšalo in od takrat čisto sama ne morem več hoditi. V Kamniku sem imela veliko prijateljev, z mnogimi sem še povezana. V zavodu so nas učili, da se moramo zavzemati za svoje pravice, da moramo biti odkriti in povedati svoje mnenje. Tudi zaradi tega je bilo obdobje, ki sem ga preživela v Kamniku, eno najlepših v mojem življenju.«

Rekla si, da si iz Kamnika pogosteje prihajala domov.

Klaudija: »Pome sta večinoma prihajala sestra Milena in svak Tonč. Pogosto smo peljali domov še koga iz naše okolice. Spomnim se,

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

ko smo nekoč peljali Jožeka, ki je govoril, da je doma na Polenšaku. Ob prihodu tja nikakor ni našel svojega doma, zato smo se vozili okrog in nazadnje je v Kicarju zavpil: »To je moja hiša!«. Takšnih smešnih zgodb je bilo še več. Ko se je Mileni nekoč pokvaril avto, je pome prišla z vlakom. V roke je vzela potovalko, mene si je optala na rame in tako sva odromali na železniško postajo. Bili sva zelo opaženi. Takrat so v zavodu uredili, da me je odtlej njihov kombi vozil do Ptuja, kar je bilo vsem nam v olajšanje.«

Po končani osnovni šoli si šolanje nadaljevala?

Klaudija: »Odločila sem se nadaljevati šolanje. V Kamniku so izobraževali za program poslovni tajnik. Najprej tri leta, nato pa še dve leti in pridobila sem si poklic poslovni tehnik. Ob koncu šolanja smo šli na maturantski izlet v Španijo, kar je bil pravi podvig. V skupini nas je bilo deset vozičkarjev. Vsak je moral imeti svojega spremljevalca. Sredstva za ta izlet smo dolgo zbirali, sponzorji so pokrili stroške spremljevalcev, starši pa naše stroške. Razdelili smo se po treh letalih, kajti takrat so v enem letalu smeli biti le štirje vozički. Izlet je bil nepozaben, bili smo tudi v Barceloni. Takrat si nisem predstavljala, da do 30. leta več ne bom potovala z letalom. Moji načrti o tem, kaj bom počela v življenju, so bili popolnoma drugačni od resničnosti, ki jo doživljam danes.«

Ker si želela živeti običajno življenje vseh mladih, si se po končani srednji šoli vpisala na visokošolski študij?

Klaudija: »Tako je. Zelo sem si želela študirati. Bila sem sprejeta na študij javne uprave, vendar družina ni imela denarja, da bi mi to omogočila. Moj odhod v Ljubljano bi pomenil, da bi poleg vseh stroškov študija morala imeti ob sebi ves čas spremljevalca, ki bi ga prav tako morali plačati sami. Zato sem z velikim razočaranjem ostala doma. V tem času sem spoznala, da je v našem okolju težko biti invalid. Vse ideje o samostojnosti in pravicah so se razblinile. Spoznala sem, da ne spadam nikamor, in to je bilo zame veliko razočaranje. Začel se je moj boj za priznanje statusa invalida, ki je trajal dolga tri leta. V tem času sem bila večinoma doma, izključena iz družbe, odvisna od pomoči družine. Veliko sem brala, spremljala dogajanja prek interneta in s pomočjo prijateljev s podobno usodo dosegla, da imam priznan status, ki mi je omogočil vključitev v Varstveno delovni center (VDC) in delno finančno neodvisnost. V tem času sem tudi dokončno spoznala, da bodo o moji usodi odločali drugi. To spoznanje je bilo in je še vedno zelo boleče.«

Po treh letih tvojega boja za priznanje statusa si se odločila, da ne boš več samo doma. Kam si se vključila?

Klaudija: »Vključila sem se v VDC Ormož. Od začetka sem se težko privajala na svoje sodelavce. Bili so drugačni od tistih, s katerimi sem se družila v Kamniku. Nekateri niso govorili, drugi so bili včasih preglasni, tretji so svoje občutke izražali na kakšen drug način. Po začetnih težavah smo se navadili drug na drugega in sedaj se dobro razumemo.«

V tem času so se tvoje sanje o samostojnosti znova začele uresničevati?

Klaudija: »Da. Ker sem si vedno želela neodvisnega življenja in tako kot drugi mladi v nekem obdobju zaživeti po svoje, sem odšla od doma in se vključila v bivalno skupnost v Ptuj. Čeprav je bilo mami hudo, me ni niti poskušala prepričevati, naj ostanem doma. Vedno je spoštovala moje odločitve in mi ob njih stala ob strani.

Moja pričakovanja glede življenja v bivalni skupnosti so bila velika, najbrž prevelika. Želela sem si hoditi na sprehode, iti v mesto po nakupih, obiskovati kino, gledališče, se družiti z mladimi izven hiše. Želela sem si, tako kot običajni ljudje, odločati o sebi, o tem, kaj bom jedla, kdaj bom šla spat, kdo so moji prijatelji. Zaposleni v bivalni skupnosti nikakor niso razumeli, da je moj električni voziček namenjen gibanju po okolici in ne temu, da se z njim postavim na neko mesto in od tam pasivno opazujem dogodke. Ker se s takšnim odnosom do mene nikakor nisem strinjala, me zaposleni niso imeli radi. Moje zdravstveno stanje se je v tem času zelo poslabšalo in v družini smo se odločili, da se po letu in pol vrnem domov.«

O čem razmišljaš danes. Kam se bo obrnilo tvoje življenje?

Klaudija: »Moja avantura samostojnosti se je klavrno končala. Spoznala sem, da svet do nas, invalidov, ni tako prijazen, kot sem mislila in kot so nam govorili v Kamniku. Marsikdo noče ali pa ne razume, da imamo ljudje s posebnimi potrebami želje še po čem drugem, da ni dovolj, da nas nekdo samo nahrani in umije. Imamo čustva, želimo si sprejetosti, želimo soodlačati o tem, kako bomo živeli. Zaenkrat mi je to omogočeno samo doma, drugod pa žal še ne. Čeprav je za mano neprijetna izkušnja s samostojnim življenjem, vseeno upam, da se bo kdaj v prihodnosti odprla kakšna primerna bivalna ali drugačna skupnost, ki bo izpolnjevala moja pričakovanja in se bom vanjo lahko vključila.«

Decembra obeležujemo mednarodni dan invalidov. Kakšno bi bilo ob tej priložnosti tvoje sporočilo?

Klaudija: »Želim si, da slogan NIČESAR O NAS BREZ NAS ne bi ostal le na papirju, ampak bi se začel udejanjati. Želimo biti aktivni del naše družbe in soodločati o svojem življenju. Bralcem Sredice pa voščim:

*Novo leto naj prinese vam darila,
ki življenje bodo vam obogatila:
ljubezen, srečo, zdravje, blagostanje
in uresničene vse vaše sanje.«*

Sneg je bil prehter.

Foto Zlatka Marčec

Damijan Vesenjak, poveljnik GZ Središče ob Dravi

Predstavitev gasilske opreme v Šalovcih

Že od ustanovitve Gasilske zveze Središče ob Dravi se gasilci iz obeh enot vsako leto ob mesecu požarne varnosti s svojo opremo predstavimo po vaseh, jo preizkusimo ter se z obiskovalci o marsičem tudi pogovorimo. Pred leti smo začeli v Obrežu, nadaljevali v Središču ob Dravi, lani je bila predstavitev na Grabah, letos smo se odločili za Šalovce, naslednjič bo v Godenincih.

V meglenem jutru smo se z vso tehniko pripeljali do mlekarne, kjer so nam Podgorelčevi in okoliški lastniki vljudno odstopili zemljišča, da smo lahko razkazali svojo opremo ter vozila.

In potem presenečenje: kar naenkrat pred nami obložena miza z dobrotami šalovskih gospodinj, gospodarji pa so prinašali na pozkušnjo letošnjo »letino«. Rekli smo samo: »Pa saj nismo prišli za ves teden!«

Presenetilo nas je tudi število obiskovalcev, prihajali so iz zgornjih in spodnjih Šalovcev, pa tudi od drugod. Šalovčanarji so spet dokazali, iz kakšnega testa so. Gasilci se lahko samo zahvalimo in odolžimo. In smo se res. Že naslednjo nedeljo je našo občino zajel snežni metež. Moker sneg je podiral drevesa in dobesedno »odrezal« Šalovce ter Godenince. Gasilci obeh enot smo prijeli za motorke in že v nedeljskem dopoldnevu so bile ceste spet prevozne. In ko smo se mokri in premrazeni prebili v Šalovce, spet kava, čaj...
NA POMOČ!

Damijan Vesenjak, poveljnik GZ Središče ob Dravi

Gasilci - bratje v dimu, ognju, vodi

Gasilci se sicer radi pohvalimo s kakšnimi dosežki, tako na tekmovalni kot operativni ravni, čeprav potem to izpade kot samohvala, vendar mislim, da je prav, da se pove tudi o požrtvovalnosti in junaštvu tistih, ki brez pomisleka in strahu prestopijo prag zmožnega ter na kocko postavijo svoje zdravje in življenje, pa čeprav ima vsakdo od nas doma tudi koga, ki ga čaka, če se bo živ in zdrav vrnil domov.

Proti koncu oktobra smo na poveljstvu Gasilske zveze analizirali intervencije v letošnjem letu ter ugotovili, da nam je bilo letos do oktobra kar prizanešeno. Bilo je le nekaj manjših požarnih ter tehničnih nalog, ki smo jih rutinsko opravili. V zadnjem oktobrskem vikendu je našo občino zajelo obilno sneženje z mokrim snegom, ki je podrl vse, kar se je podreti dalo. Naselji Šalovci in Godeninci sta bili odrezani, klaneci v Obrežu neprevozni, tudi na Grabah in v Središču so bila podrt drevesa na cestah. Regijski center nas je aktiviral že pred osmo uro zjutraj, v obeh enotah smo se

organizirali na več gasilskih ekip, opremljenih z motornimi žagami. Sneg je še vedno močno padal. Spolzki jarki in škarpe, padajoča drevesa... Vse to smo gasilci s težavo premagovali, da smo našim krajanom že v dopoldanskem času omogočili neovirano gibanje in prevoznost cest. Mokri in premrazeni smo na koncu z veseljem ugo-

tovili, da je vse potekalo uspešno in - kar je najvažnejše, brez poškodb.

Nismo še analizirali intervencije, ko so nas mediji pričeli opozarjati o obilnih padavinah in naraščajočih rekah. Vendar ne pri nas. Gasilci smo si oddahnili, vendar ne za dolgo. Iz Uprave za zaščito in reševanje so nas pričeli večkrat dnevno opo-

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

zarjati o možnosti razlitja reke Drave, tako da smo organizirali noč in dan obhode, vendar še vedno ni kazalo nevarnosti. V noči s ponedeljka na torek, 6. novembra, ob njih zjutraj sem s poveljnikom Civilne zaščite ter našim županom opravil celoten pregled območja ob reki Dravi. Razlitja še ni bilo. A zgodilo se je tisto, česar ne bi verjel, če ne bi doživel. V kratkem času dvig vode za dva do tri metre, ogroženi ljudje, hiše, gospodarska poslopja. Drava se je v Obrežu kmalu razlila do železnice in vse je bila ena velika deroča in nevarna reka.

Gasilci smo se nemudoma aktivirali. Ker je bil delovni dan, je bila na razpolago le slaba polovica celotne operative enot Središče

ob Dravi in Obrež. Vendar tudi številčno oslabljeni smo gasilci spet dokazali, da smo pripravljeni pomagati pomoči potrebnim. Brez razmišljanja in strahu smo se s terenskimi vozili po deroči vodi prebili do ogroženih hiš, spravili ljudi in živali na varno. S protipoplavnimi vrečami smo zaščitili vdore vode v hiše in tisto premoženje, ki smo ga lahko rešili. Voda nas je s tremi hišami dobesedno odrezala in vsak prehojeni meter v deroči vodi na neznanem terenu je bil za nas uspeh. Vendar smo ostali, da smo varovali ljudi. Del operative pa smo s tovornim te-

renskim vozilom prepeljali na drugo stran, kajti Drava je začela groziti v Središču ob Dravi, tudi tam je bilo potrebno zaščititi ogrožene hiše.

Šele po treh dneh ter dveh neprespanih nočeh, ko se je situacija umirila, smo strnili misli ter se zamislili, v kaj smo se podajali. Ob pomoči bližnjemu nismo razmišljali niti o sebi niti o tehniki in vozilih, ki smo jih izpostavljali deroči vodi, ki je segala do kolen in čez.

Za nas je bilo važno le to, da smo ljudem pomagali ter jim stali ob strani takrat, ko so bili ogroženi in so nekoga potrebovali. Beseda hvala ter topla kava in čaj - naše zadovoljstvo. Tudi po dveh tednih, ko je marsikdo že pozabil, da je Drava tekla ob železnici, smo gasilci še vedno vsak večer zaradi narasle podtalnice črpali vodo iz kleti ter ljudem dovažali pitno vodo.

Prepričan sem, da smo ob poplavih gasilci v občini Središče ob Dravi ter širom po Sloveniji dokazali, da smo nepogrešljivi, da imamo pogumno srce in da se lahko v vsakem trenutku na nas zanesete.

Vsem, ki pa so nam pri akciji pomagali z vrečami in s čolnom, pa posebna zahvala. NA POMOČ!

Damjan Munda, poveljnik PGD Središče ob Dravi

Suša, snegolom in poplave v letu 2012

Zadnje čase smo priča silno zanimivim in vse bolj ekstremnim vremenskim pojavom. Letos smo imeli dve zelo sušni obdobji, v katerih smo gasilci PGD Središče ob Dravi po županovem ukazu pregledovali požarni rajon in poskušali preprečiti kurjenje v naravi ter posredno požare v naravi. Gasilci PGD Središče smo za pregled požarnega rajona opravili 129 prostovoljnih ur ter prevozili 622 kilometrov.

Vremenske nevšečnosti so se nadaljevale, v noči na 28. oktober je zapadel sneg, ki je povzročil kar precej težav. Največ težav je bilo na cesti Središče - Godeninci, ki je bila neprevozna zaradi podrtega drevja. Gasilci smo polomljeno drevje odstranili v treh urah ter tako omogočili tam neoviran promet.

Pravo nemoč pa smo občutili 5. novembra. Regijski center za obveščanje Ptuj je dva dni prej opozoril civilno zaščito na možne poplave zaradi naraščanja reke Drave. O tem smo bili obveščeni tudi gasilci PGD Središče. Skupaj s civilno zaščito smo začeli pripravljati načrt za preprečitev poplav nekaterih najbolj ogroženih stano-

vanjskih hiš v naši občini. Vse stanovalce teh hiš je poveljnik civilne zaščite osebno opozoril, naj se pripravijo na morebitne poplave in naj zavarujejo svoje imetje. V noči s 4. na 5. november smo začeli dežurati in kontrolirati vodostaj reke Drave, ki je bil razmeroma visok, vendar še zelo daleč do kritične meje. Po radijskih zvezah

smo poslušali o dogajanju v Markovcih, seznanjeni smo bili o stanju v Dupleku. Ob treh zjutraj smo še vedno mislili, da pri nas morda ne bo nič posebnega. Na žalost smo se grdo zmotili, saj smo malo pred peto uro zjutraj ugotovili, da je reka Drava narasla do enormne višine in že poplavlja dve hiši v Obrežu. Gasilci PGD Središče in PGD Obrež smo se le s težavo prebili do omen-

jenih hiš in poskušali rešiti, kar se je rešiti dalo. Takoj smo poslali izvidnico v Središče, da preveri, ali so tam ogrožene stanovanjske hiše. Medtem ko smo polagali dodatne vreče s peskom po pol metra visoki vodi, smo bili obveščeni, da so ogrožene hiše na Strasu in Tratah ter da voda hitro narašča. Gasilci PGD Obrež so ostali pri poplavljenih hišah, gasilci PGD Središče pa smo se prebili peš po tudi do meter visoki vodi do našega vozila GVC 16/25 ter skušali priti na suho. Moram pohvaliti naše gasilce, ki so gazili do pasu v ledeno mrzli vodi in tako kazali pot vozniku, ki se je z intervencijskim vozilom komaj prebil na suho. Naše vozilo MAN ni predvideno za tako terensko vožnjo. Z veliko mero požrtvovalnosti nam je uspelo in lahko smo svoje delo nadaljevali

na Tratah in Strasu. Pripravili smo 150 protipoplavnih vreč in jih napolnili s peskom ter jih razporedili na ogrožena področja. Imeli smo veliko srečo, da jih nismo potrebovali, saj je voda okrog desete ure dopoldne nehala naraščati. Končno je prišel čas za malo počitka in priložnost za preoblačenje v suhe zaščitne obleke.

Ob 13.30 smo dobili nov ukaz, da moramo evakuirati stanovalce iz poplavljenih hiš v Obrežu. Hitro smo pomislili, kje leži kak star čoln, ki bi ga kmalu lahko usposobili. Lastniku se zahvaljujemo za izposojlo. S traktorjem smo ga prepeljali v Obrež. Tudi traktoristu hvala za pomoč. Gasilci PGD Središče smo napolnili čoln s hrano, ki jo je priskrbela civilna zaščita ter se peš vrnili do poplavljenih hiš po do meter visoki vodi. Stanovalci niso želeli zapustiti svojih hiš, zato smo jim pustili hrano, eno invalidno osebo odnesli v višje nadstropje in popravili električno napeljavo. Nato smo se vrnili na suho, naložili čoln in se odpeljali v Središče. Intervencija je trajala nepretrgoma 35 ur, z dežurstvi pa še dodatnih 24 ur. Še enkrat se moram zahvaliti vsem gasilcem in gasilkam, ki so sodelovali na intervenciji, kjer bi lahko bilo ogroženo tudi njihovo lastno življenje. Mnogi so si vzeli tega dne neplačane dopuste.

Nikakor pa ne morem mimo dejstva, da velika večina naših občanov še vedno misli, da se njim pač ne more nič zgoditi. Zgroženi smo lahko ugotavljali, kako se lahko porabi mivka, ki je bila namenjena polnjenju protipoplavnih vreč in je bila pripeljana v ta namen leta 2009, ko je poplavljal Trnava. Zalogo mivke za polnjenje smo morali zaradi tega iskati na drugih (za to nepredvidenih) mestih.

Ob prihajajočih praznikih želimo vsem občankam in občanom vesel božič ter mirno in zdravo novo leto 2013!

Z gasilskim pozdravom: NA POMOČ!

Samo Žerjav

O Dravi

Naša ljuba Drava nas je novembra po dolgem času spet »blagoslovila« s poplavami. Tokrat v nekoliko večjem obsegu. Starejši domačini trdijo, da se v takšnem obsegu že desetletja dolgo ni razlila. Tudi sam ne pomnim višjih voda, predvsem pa ne novembra. Tokrat so piko na i dodali naši severni sosede - prišel je namreč čas, da nekoliko spraznijo svoja akumulacijska jezera na Dravi. Izbrali so nepravi trenutek - svoje so prispevale še obilne padavine v zgornjem toku. Potencialno moč Drave so podcenili tudi vremenslovci. Opozorila oz. rdeči alarm je bil razglašen, ampak na 3000 kubičnih metrov pretoka ni računal nihče. Dravograd, Duplek, Markovci, Formin, Ormož... je pisalo po vseh medijih o uničevalnem valu, zbirali smo pomoč za najbolj prizadete. Vsa čast ljudem, da znamo stopiti skupaj, ko je najhuje.

Njivi z jesenskim posevkom danes

Kot geograf sem vneto spremljal v medijih debato na temo »Kaj pa zdaj, kako se izogniti podobnim naravnim nesrečam v prihodnje?« Tu se ljudje vedno razdelijo na dva nasprotujoča si pola: imenoval ju bom »tehnokrate« in »ekologe«. Od prvih smo slišali, da je treba nujno urediti visoke nasipe, da voda čim prej in s čim manj nepotrebne izgubljanja odteče dalje. Slišali smo pozive, da je treba staro strugo Drave (kakršna teče tudi mimo Središča) ustrezno poglobiti, očistiti - da bo čim bolj služila kot odvodni kanal, ko bo potrebno. Drugi, ekologi, zaverovani v možnost nekonfliktnega sobivanja človeka in narave, verjamejo ravno nasprotno: »S čiščenjem starih strug ne naredimo nič, kajti ključ ni v hitrejšem odtoku vode, ampak v tem,

da ohranimo reko in prostor ob njej, da se lahko voda v ekstremnih situacijah sploh kam razlije.« Privrženci trajnih, ekološko sprejemljivih rešitev imajo takoj po naravnih nesrečah, ko so ljudje besni - češ, nič se ni naredilo za nas, ki živimo ob reki - težko nalogo. Pogosto so tarča »tehnokratov«, ampak na dolgi rok imajo pa prav. Tako je pač moje mnenje.

Stara struga reke Drave od Maribora do Središča je eden izmed redkih še ohranjenih rečnih odsekov v tem delu Evrope, kakršnega se še dobro spomnite starejši občani. Vode je sicer znatno manj, da ne rečem sramotno malo, a ekosistem je še dobro ohranjen. Po gradnji spodnjih dravskih elektrarn (od Zlatoličja naprej) se je pričelo prekomerno posegati v nekoč (am-

pak še vedno!) poplavno območje. Pri nas v ta obrečni prostor nismo posegali (razen spremembe robnega poplavnega gozda v današnje »državne« njive), gradilo pa se vendarle ni. Vemo pa, da se je zelo nespartmetno gradilo (npr. v Dupleku), češ, Dravo smo ukrotili, lahko gradimo ob reki!

Ni se izšlo. Poplavno območje je poplavno območje, pa čeprav reki vzamemo vodo in jo preusmerimo v kanal. Ko pride čas za stoletne poplave, ni druge, kot da se odvečna voda nekam spelje. In če smo nekoliko biblijski, nastopi čas za maščevanje reke, ki so jo v sedemdesetih letih močno ponižali. Strokovnjaki namreč poudarjajo, da danes takšen tip elektrarn z jezom, staro strugo in spremljajočim kanalom ne ustreza več še tako nizko postavljenim ekološkim standardom.

Pustimo ji prostor, da se razlije. Poplave so edino, kar je naši stari Dravi ostalo od njenega starega sijaja. Spoštujmo jo, dala nam je vse. Pod nami je več metrov debel sloj proda, ki ga je nanese Drava - služi nam kot prepotrebna podlaga za razvoj rodovitne prsti, pa še bogate zaloge podtalnice hrani; poleti lahko namakamo noge v njej, poslušamo petje več kot 100 vrst ptic. Poplave so naraven pojav. Bolj ko bo človek kršil naravne zakone in posegal v rečno strugo, več bo škode. In obratno.

Jurij Dogša

Poplave in divjad

V preteklem mesecu smo bili priča eni najhujših poplav v zadnjih petdesetih letih. Reka Drava, ta naša prekrasna reka, je zaradi velike količine padavin prestopila bregove skoraj na svojem celotnem toku po Sloveniji ter ogrozila ljudi in premoženje ob njeni strugi. Povsem razumljivo je bilo, da so mediji poročali predvsem o ogroženosti ljudi in premoženja, o ogroženosti prostoživečih živalih ob reki pa je spregovoril le malokdo.

V tem razmišljanju bi želel nekoliko popraviti »krivico«. Ni prav, da smo v tej nesreči čisto pozabili nanje, ki skupaj z nami in preostalim delom narave tvorijo nerazdružljivo celoto živega sveta in dajejo posebno vrednost okolju, v katerem živimo, in prav gotovo dvigajo kakovost našega bivanja. Kljub zavedanju (upam, da vse večjemu) velike večine ljudi, da biotska in živalska pestrost nekega okolja pomeni neprecenljivo vrednost za človeka in kaže na njegov odnos do narave, pa velikokrat prav ob takšnih naravnih nesrečah preprosto pozabimo, da so prizadete tudi živali, ki ob reki živijo. Premalokrat se vprašamo, kako bi jim lahko pomagali, oziroma s čim smo jim mogoče otežili njihov umik pred deročo vodo. Ker se oglašam tokrat kot ljubitelj narave in kot lovec, se bom v nadaljevanju omejil le na težave, ki jih je imela divjad ob Dravi v času poplav.

Kljub temu da so ravno na tem področju bili izvedeni največji in zelo dragi posegi

v poplavno območje reke, da bi ustvarili čim več kmetijskih površin za intenzivno kmetovanje, nam reka Drava vsake toliko časa (in to žal vse pogosteje) pokaže, kako močno je njeno vplivno področje, in nas opominja, da se spametujemo ter čim prej uvidimo, da nima to pravega smisla, ker je predrago posegati v njeno področje z intenzivnim kmetijstvom in poseljevanjem. Območje Drave je pri nas izjemno bogato, tako z vidika rastlinskega kot živalskega sveta. Zaradi tega tudi ideja o krajinskem parku. Od divjadi prevladujejo fazani, zajci, srne, divji prašiči, lisice, jerebice, bobri, vidre, divje rase različnih vrst, čaplje in še bi lahko naštevali. Seveda to vse ni lovna divjad, saj so mnoge vrste zaščitene.

Lovci in tudi drugi naravovarstveniki ocenjujemo, da so v zadnjih poplavah najbolj nastradale srne, divji prašiči in zajci, čas pa bo pokazal, kaj se je zgodilo z bobri, ki so se pri nas naselili po več kot sto letih. Čeravno imajo živali veliko bolj razvite čute za nevarnost kot človek, so te poplave prišle tako hitro, da se vsa divjad ni mogla pravočasno umakniti. Ravnske njive brez živih mej in gozdičev pa tudi niso pravo zavetje za umik. Veliko divjadi se je utopilo, predvsem letošnjih mladičev, preostala divjad pa je vsa zbegana in prestrašena tavalala po poljih.

Ljudje smo želeli od blizu videti naraslo reko in smo v velikem številu obiskovali njene bregove. Zato so bile ceste proti Dravi ves dan in še ponoči polne številnih

avtomobilov in to je živali, ki so se umikale pred naraščajočo vodo, nemalo vznemirilo, saj tega niso vajene. Mnogi krajani so šli peš in s seboj vzeli tudi svoje štirinožne prijatelje. Vendar so se nekateri sprehajali s psi brez vrvi in izven področja cest ter tako nevede mnogokrat divjad, ki se je ravno dokopala do trdnih tal in izmučena od plavanja ležala ob robu vode, ponovno pregnali v vodo. To pa je bilo nepremišljeno, nedopustno in zelo sebično početje. Bilo je celo nekaj konfliktov, ko so lovci opozarjali obiskovalce, naj vodijo pse na povodcu, pa so sprehajalci razumeli opozorila kot omejevanje njihove svobode.

Nikakor ne mislim, da ljudje ne bi smeli v času poplav iti k Dravi. Menim le, da ljudje ne bi smeli povzročati še dodatnih težav živalim, ki se jih sicer v naravi, tudi pri Dravi, v normalnih razmerah še kako razveselimo. Tudi lovci nismo v celoti opravili svoje naloge. Prepričan sem, da se moramo v prihodnje v takšnih razmerah bolje organizirati in takoj obvestiti javnost, vse občane o možnih posledicah naših obiskov Drave ali morda organizirati dežurstvo ob poplavnem območju ter prijazno opozarjati obiskovalce na uvidevnost do živali, ki se rešujejo iz vode. Upam, da s svojim razmišljanjem nisem koga prizadel. Želel sem le opozoriti na problematiko, ki jo mnogokrat zaradi upravičeno velike skrbi za ljudi in njihovo premoženje spregledamo.

Trnava in njena razširjena struga

Zdenka Dogša

Dobrodelnost ljudi v modrem

V okviru vseslovenske akcije Anina zvezdica se je slovenska policija odločila pomagati pri zbiranju pomoči socialno ogroženim. Ponudila je prostore na policijskih postajah, kamor lahko državljani prinašajo svoje humanitarne prispevke za pomoči potrebne. Ker na središki postaji mejne policije, verjetno zaradi oddaljenosti ali pa premajhne informiranosti, ni bilo odziva krajanov, so se policisti odločili sami pomagati po svojih močeh domačinom, ki so prizadeti zaradi posledic poplav.

Po priporočilu Območnega združenja RK Ormož so na miklavževo obiskali družino Golob v Obrežu. V prisotnosti župana Jurija Borka so družini predali pakete s prehrabnimi artikli. Predstavniki policije so po obisku povedali, da so bili nad sprejemom, gostoljubnostjo in hvaležnostjo družinskih članov Golobovih ganjeni.

Otroci središkega vrtca pa so se v decembru razveselili igračk, ki so jim jih prav tako predali središki policisti.

Možje in žene v modrem so tudi v tem primeru dokazali, da niso zgolj člani represivnega aparata države, ampak znajo priskočiti na pomoč vedno, kadar je to potrebno. Ker jih tudi občani pogosto radi obravnavamo le kot nujno zlo, z veseljem v Sredici predstavimo tudi drugačno plat njihovega delovanja.

Franc Škrjanec

Moskva Tour - tretjič uspešno

Od Središča do Rusije - 1. del

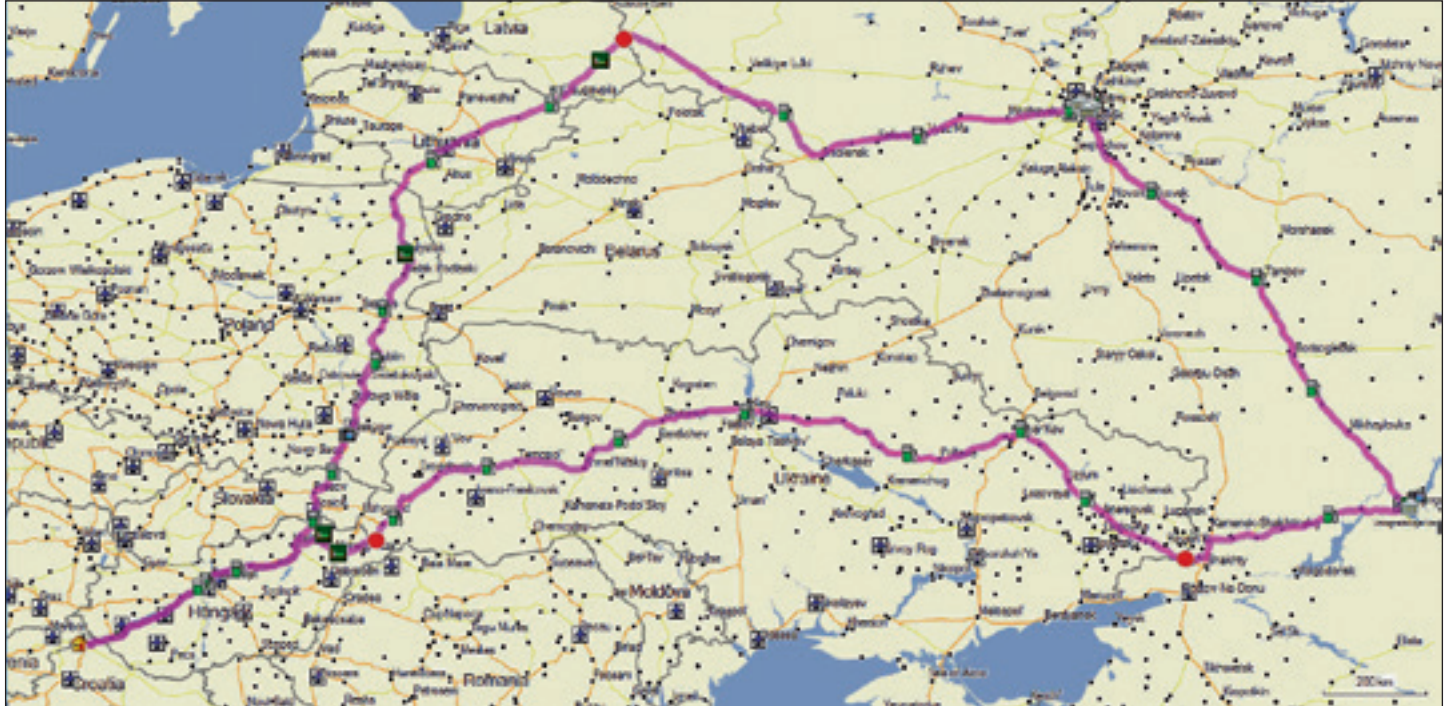
Reportaža

Po že tradicionalnem prisostvovanju na spominski svečanosti pri ruski kapelici zadnje nedelje v juliju na Vršiču, ki se je zmeraj udeležijo najvišji slovenski in ruski državni predstavniki, se je letošnja 13-članska odprava Moskva Tour v šestih avtomobilih po obisku Moskve, Volgograda in čez celotno Ukrajino skozi Kijev po 7500 km dolgi poti srečno vrnila domov.

Zelo pomembno je poudariti, da je naš projekt dobil mednarodno veljavo ter maksimalno podporo diplomacij Ruske federacije

Nadaljevanje na naslednji strani

*Nadaljevanje s prejšnje strani**Naša pot po Evropi*

in Republike Slovenije. Kot ustanovitelj in vodja projekta Moskva Tour sem bil gost na številnih prireditvah na najvišjem nivoju. Kot podpredsednik slovenske veteranske avto-moto zveze sem se imel priložnost pogovarjati na to temo s predsednikom države dr. Danilom Türkom. No, zmeraj smo ob koncu pogovorov prišli do zaključka, da je projekt odlična promocija za našo državo. Je pa res, da pa iz teh poznanstev in podpore premalo vemo iztržiti na gospodarskem področju. Osebnostno upam, da se bo ta naša kratkovidnost spremenila in da bomo v prihodnje vedeli izkoristiti ponujene nam priložnosti.

*Predstavitve naših prizadevanj dr. Danilu Türku**Z ruskim vojaškim atašejem Antonom Mamuntyukovim in županom Jurijem Borkom pred odhodom na pot*

Sama pot do Ruske federacije je potekala po že standardni baltični ruti: Hrvaška, Madžarska, Slovaška, Poljska, Litva, Latvija, ki smo jo razdelili v dve etapi. Kulturnem programu na »štartni« prireditvi z visokim gostom z ruskega veleposlaništva smo zapeljali v smeri iz Središča ob Dravi - Turow Poljska (1029 km); druga etapa pa: Turow Poljska - Rezekne Latvija (735 km).

Pot je potekala dokaj normalno, čeprav je bila prva etapa nenormalno dolga. Letos nam je spet malo zagodla Budimpešta, saj se zaradi ogromnih delovišč zmeraj prebijemo na drugi konec mesta. Seveda po drugi poti. Ta izgubljeni čas v Budimpešti smo pridobili na hrvaško-madžarski meji, saj smo za razliko od prejšnjih let, brez problema in brez kontrole dokumentov zapeljali nazaj v evropski prostor. Seveda so nas spremljali nejeverni posmehi madžarskih mejnih organov spremljani z besedami: »Moskva, Moskva...« Po nabavi vinjet (ki jih še vedno prodajajo na nasprotni strani avtoceste) smo začeli premagovati kilometre, ki so na avtocesti za naša vozila zelo dolgočasni in zelo utrujajoči. Vremenske razmere so bile

*Na schengenski meji**Nadaljevanje na naslednji strani*

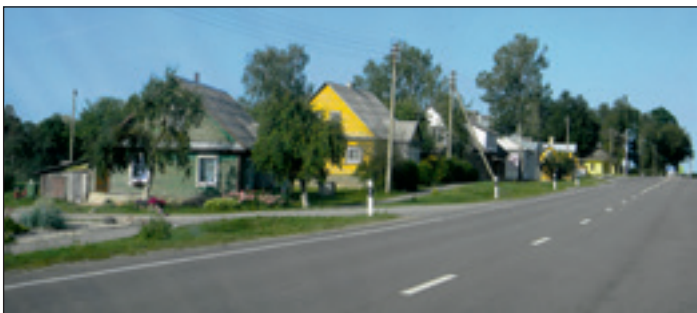
Nadaljevanje s prejšnje strani

dobre za potovanje, zato smo to dobro izkoristili in vozili do četrte ure zjutraj. Prispeli smo do bivšega mejnega prehoda s Slovaško. Po kratkem počitku smo nadaljevali v smeri Karpatov. Avtomobili so nas na vso srečo čez Karpate ubogali vse do nekih sto kilometrov po Poljski. Pred mestom Rzeszów, v naselju Boguhvala, zraven cerkve, se je ustavilo naše „najboljše“ vozilo mercedes automatic, tip 350 SLC, z 200 konji pod prvo haubo. Po prvem šoku sem se takoj spomnil na našega prijatelja dr. Emila Šterbenka, ki je v prvi odpravi kljub težavam s svojim mercedesom bil nekakšno reševalno vozilo pri raznoraznih intervencijah, iskanju servisov idr. Po temeljitem pregledu vozila smo ugotovili, da mu je popolnoma odpovedal alternator, kar je za ta tip vozila res lahko velik problem. Še bolj hladen tuš smo doživeli, ko nam je ponosni lastnik tega res lepega vozila povedal, da je pred potovanjem z avtovleko zapeljal vozilo celo v München na servis, kjer bi ga naj nemški strokovnjaki pripravili za to naporno potovanje. Račun je bil temu primeren, lastnik pa prepričan v zdržljivost avtomobila. Pričeli smo spraševati mimoidoče po kakšni delavnici.

Najprej smo poiskali pomoč na privatnem Toyotinem servisu, ki je bil seveda najbližji. Mojster si je temeljito ogledal vozilo ter pričel klicati naokrog svoje znance. Po petih ali šestih klicih nas je zadovoljno pogledal ter prikimal. Samo počakati bo treba malo, je dejal. Na našo veliko srečo in seveda z njihovo izredno iznajdljivostjo so v borih štirih urah alternator poceni generalno obnovili. Ko je hotel lastnik vozila dodati še nekaj žepnine, so ljubeznivo odklonili ter nam rekli, da smo popotniki, ki rabimo pomoč, ne pa velikega računa. Hvaležni smo se poslovili ter nadaljevali potovanje z mislijo, da še živijo pošteni ljudje, ljudje, ki ne izkoriščajo stisk drugih. Osebnostno sem prepričan, da take stvari lahko doživiš samo še v kaki slovanski deželi.

Prometnica, ki je še v prvi odpravi slovela kot ruta tovornjakov, je sedaj popolnoma prazna, oziroma obremenjena pretežno s prometom osebnih vozil. Zelo hitro smo premagovali kilometre. Ko so številci pokazali 1029 km, smo prišli do naselja Turoow, do naše prve nočitve v odličnem obcestnem hotelu za samo 10 evrov po osebi.

Zjutraj smo po pregledu vozil zapeljali proti Litvi. Promet do mesta Kaunas je bil dokaj redek. Na obvoznici Kaunasa, kjer je pro-

Litva

met kar zgoščen, smo videli tudi prvo težko prometno nesrečo. Prometnice v Litvi in Latviji so sedaj zares odlične. Samo prometni predpisi in prometni režim so nelogični. Na hitri dvopasovnici so prehodi za pešce, zraven je kolesarska steza ločena samo s črto. In mnogi kar po bližnjici prečkajo vozišče hitre ceste. Po prometnicah je vožnja psihično zelo utrudljiva, zato pokuriš ogromno energije.

Poljska

Če se pa vrnem v Poljsko, le nekaj kilometrov nazaj, kjer so vsi pločniki skozi naselja ograjeni z varnostnimi ograjami, zgleda naposled vse nekam čudno.

Na srečo smo brez večjih problemov zvečer ob 21. uri prispeli do našega cilja v mestu Rezekne v Latviji. Za nami je bilo prevoženih

Latvija

735 km druge etape. Po petnajstih minutah smo se vselili v naše sobe in kmalu želeli večerjati. A smo doživeli hladen tuš. Po vstopu v lokal nas je mlada natakarcica pomerila po dolgem in počez. Natančno nas je preštela. Začudeno smo se pogledali, ko nam je hladno odgovorila, da lokal zapira po 40 minutah in naročil več ne sprejema. Tako smo se morali zadovoljiti samo s sendviči. V trgovini smo napolnili nakupovalne vrečke in v bližnjem parku pod vedrim nebom povečerjali.

Pred zasluženim počitkom smo že mislili na prehod oziroma izstop iz Evrope, ki je bil pred nami.

Naši »prijatelj« pred prenočiščem (za 10 EUR)

Silva Marčec

Smo Prleki ali nismo?

Smo mi Prleki ali nismo? To je bilo prvo vprašanje, ko sem folklornikom na vajah povedala, da nas vabijo v Babince na festival prleških folklornih skupin. In odprla se je debata z argumenti za »proti« in z argumenti za »za«. Mi sicer rečemo krüh, müha..., ne rečemo pa, da je »Prlek priša, Prlek ša, Prlek mastne žgenke ja...«. Pri nas bi prišo, šo in jo... Na koncu pa smo se demokratično dogovorili,

da nismo strokovnjaki na tem področju in da bomo šli v Babince samo plesat, ne pa govorit. In smo šli.

Bila je nedelja in bilo je grozno vreme. Sneg nas je presenetil in bilo je mrzlo. V Babincih smo parkirali naše avtomobile na nekem dvorišču in se v koloni odpravili do prireditvenega šotora.

»Glejte Francov avto!«

»Od katerega Franca?«

»Ja Franc iz Belgije je tu!«

Vsi smo poznali ta avto, saj nas je spremljal na našem potepanju po Belgiji. V prostorih novonastajajočega vaškega doma v Babincih smo našli prijatelja Franca. Belgija je bila spet »oživljena«.

Obljubila sem tudi, da bom napisala, kako smo v Belgiji prespali. To, da smo dve noči prespali na avtobusu, sem povedala že v prejšnji Sredici. Na avtobusu smo nekateri potniki imeli »dvosedežno« posteljo, drugi »enosedežno« in tretji so si prisvojili »hodnik-posteljo«. V normalnih posteljah smo prespali le eno noč. Hostel Bumerang v središču Antwerpna je bil naša prenočitvena destinacija. Spali smo v treh sobah. V eni »deklice«, v drugi »dečki« in v tretji mešano (dečki in deklice: Tilika, Marinka, Mateja, Mihaela, Silva, Tonček, Danilo in Frenk). Najvišje (četrto nadstropje) v podstrešnih sobah smo spali »mešani« in deklice. Dečki so bili nadstropje niže. Večerjo smo imeli na hodniku pred moško sobo. Zajtrk pa je bil poseben. Jedli smo še tople kajzerice (ali nekaj takega), pa kako nam je prijala kava, pa čaj, pa salame, pa sir... To, da skodelice za kavo niso imele ročajev (bili so zlomljeni), nikogar ni motilo. Bilo je posebno in takšne posebne stvari si vsi bolj zapomnimo. Cena 14,50 eura. Manj gotovo ne stane nikjer v Evropi.

Franc (Frans po belgijsko, ker je rojen v Belgiji) Huber pa nas je presenetil tudi v Središču. Prišel je na prireditev, ki jo je pripravil ansambel Žargon. Franc pozna naše narodno-zabavne ansamble, saj jim ureja nastope v Belgiji. V Belgijo pa vedno odpelje naše slovenske potice, gibanice, vino, tünke... Ko pride naslednjič, nam pripelje belgijsko čokolado. Franc je super.

Kaj bomo sedaj še kakšno rekli o Prlekih? Mogoče »Obržonc« malo smo Prleki, »Srdiščanci« pa verjetno ne. Ampak jaz o tem ne bom sodila. Mogoče se malo bolje razumem v folkloro in bom pri njej tudi ostala.

OBVESTILA UREDNIŠKEGA ODBORA

Prispevke za glasilo, rešitve križank in nagradnih vprašanj pošiljajte na naslov: Uredniški odbor Sredice, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki (pisava: Times New Roman, velikost: 12) na urednistvo@sredisce-ob-dravi.si, lahko pa jih oddate tudi v poštni nabiralnik v avli občinske zgradbe.

Za naslednjo številko glasila pričakujemo vaše prispevke do **28. februarja 2013**.

Vsem zainteresiranim sporočamo, da so donacije za glasilo Sredica možne na račun: Občina Središče ob Dravi, številka transakcijskega računa 0110-0010-0020-225, s pripisom: donacija za Sredico in sklicem: 00-7300001. Donacije bodo namenjene pokrivanju stroškov izhajanja Sredice.

Vsem avtorjem prispevkov se iskreno zahvaljujemo in si želimo uspešnega sodelovanja tudi v prihodnje, hkrati pa pozivamo vsa društva in organizacije, da sproti pripravite in posredujete prispevke o vaših aktivnostih. Bralce Sredice vabimo, da se nam pridružijo s svojimi prispevki in tako pomagajo pri ustvarjanju našega občinskega glasila.

Organizatorje prireditev v času med obema izdajama Sredice smo povabili, da bi pripravili članke in slikovno gradivo o le-teh. Bralce, ki pogrešate prispevke o nekaterih dogodkih iz tega obdobja, obveščamo, da se organizatorji žal niso odzvali našemu povabilu.

Uredniški odbor si pridržuje pravico spremembe naslova, izbire in krajšanja člankov. Pred objavo v glasilu so vsi teksti lektorirani. Avtorje prispevkov, ki želijo po lektoriranju ponovno pregledati svoje besedilo, prosimo, da to navedejo ob oddaji prispevka.

Vsem reševalcem križanke 3/12, ki so poslali pravilna gesla, čestitamo in se zahvaljujemo za sodelovanje. Kot dobitnica nagrade Gostišča Vinski hram, Vincenc Brenholc s.p., Jeruzalem 18, Ivanjkovci – gostinske usluge v vrednosti 50 EUR, je bila izžrebana Nataša Janežič, Šalovci 9a, Središče ob Dravi.

Danica Žerjav, Ljudski pevci KD Obrež

Ljudsko petje še vedno živi

Zadnjo soboto v oktobru smo obreški Kulturni dom napolnili ljubitelji ljudskega petja in glasbe. Neverjetno, koliko narodovega bogastva se še vedno skriva v ljudeh. Še vedno na takih srečanjih slišimo »nove« ljudske pesmi. Nedavno je na nekem srečanju nekdo dejal: »Pesmi je še za veliko polje, samo orati je treba.«

Je še dovolj časa? Ni ga prav veliko! Generacija, ki ji je bil edini medij zapisana beseda, počasi odhaja. Mladim bo treba vtisniti v zavest, da je narodova kultura hrana za dušo vse življenje. Materialna dobrina se lahko hitro izgubi, ko narava pokaže svojo moč.

Obreški pevci ljudskih pesmi imamo v arhivu zelo veliko pesmi naših prednikov. Vse leto jih vadimo, starejši pevci se namreč spominjajo še mnogih vsebinsko bogatih pesmi. Naše vaje in srečanja z drugimi skupinami so kot balzam za dušo. Napolnimo se z novo energijo. Ko pojemo, ne razmišljamo o letih, ki nam prihajajo naproti. Z dobro voljo nadomestimo marsikatero tableto. Res.

Leto se počasi izteka, mi pa ugotavljamo, da smo čez leto opravili veliko nastopov. Kjer koli smo bili, je bilo veliko veselja in smeha. V sebi nosimo veliko volje, z njo odkrivamo še skrite talente v sebi. In prepričani smo, da dobra volja prežene marsikatero slabo misel. Hvala prijateljem, ki so nam bili v oporo, da je naš večer potekal v prijetnem druženju.

In ne pozabite: naslednje leto ob istem času na veselo snidenje!

Naš nastop 17. avgusta na Kogu (Javna radijska oddaja radia Prlek)

Z nastopa v Obrežu

Zlatka Marčec

Kostanjev piknik

Letošnja jesen nam zaradi izredne poletne suše ni nasula obilice plodov, tudi kostanji niso bogato obrodili. Toda to zares ni smelo biti ovira za Konjensko društvo Središče ob Dravi, saj je kostanjev piknik postal že tradicija.

Uspeli smo ujeti lepo sončno nedeljo v oktobru. Sladki kostanji, mošt in mlado vino, predvsem pa želja po sprostivni in druženju s prijatelji so privabili mlade in manj mlade ljubitelje konj na že znano prizorišče dogajanja - trikotnik na Grabah. Zbrali smo se člani domačega društva in krajanji, aktivno pa so sodelovali tudi člani prijateljskih društev.

Pod jesensko obarvanimi lipami so čakale kočije z lepo urejenimi konji in kočijaži, ki so kasneje po ulicah Središča in v okolico pope-

ljali vse, ki so si takšno vožnjo zaželeli. Vzbudili so veliko pozornosti pri krajanjih, ki so kolono kočij z veseljem opazovali.

Letošnje dogajanje so na svoj način popestrili tudi mladi člani, ki so organizirali tekmovanje v spretnostnem jahanju. Maruša in Špela sta poskrbeli, da so tudi tisti, ki še niso večji jahanja, lahko doživeli kakšen je občutek v sedlu in pogled z višine konjskega hrbta prek njegovih ušes.

Tisti, ki pa že obvladajo jahanje, so se poskusili v pravih spretnostnih veččinah. Gledalci smo z navdušenjem spodbujali tekmovalce in občudovali lepoto konj in njihovega gibanja. Tekmovanje ni bilo kar tako, saj so najuspešnejši prejeli pokale, ob čemer smo vse skupaj ovekovečili s fotografskim aparatom - seveda za objavo v našem glasilu.

Ponovno smo lahko opazili veliko zanimanje mladih za delo s konji, njihovo željo po stiku s temi zares plemenitimi živalmi in željo, da bi se imeli možnost večkrat organizirano vključiti v učenje in delo z njimi.

Dragica Florjanič, Turistično društvo Središče

Srečanje z Martinom 2012

Tudi na letošnjem martinovanju pred Sokolano v Središču so nas osrečili zadovoljni obrazi obiskovalcev. Kako ne bi, saj je bil naš program pester, predvsem pa zabaven.

V programu so se predstavili: pevci ljudskih pesmi iz Obreža, godba na pihala iz Središča, središki upokojeniški zbor, učenci OŠ Središče, učenci OŠ Miklavž pri Ormožu, die Bernbacher drei Viertel Musi iz Avstrije, skupina Porini pa počini, obreški folklorniki, KUD Posavina - Budaševo iz Siska na Hrvaškem, krst mošta pa so odlično opravili Janko Klajnčar ter Milan in Drago Lukman. Na prireditveni prostor so jih pripeljali člani Steyr kluba iz Središča. Na stojnicah so se z različnimi izdelki predstavili učenci OŠ Središče in OŠ Miklavž ter lokalni ponudniki s kruhom, vinom...

Praznični sobotni dopoldan so preživeli med nami člani Planinskega društva Maks Meško, gostje iz Avstrije, Savinjske doline, Ljubljane, Kranja, Hrvaške, Makedonije in Srbije ter seveda naši zvesti krajanji, ki se radi odzovejo vabilom na prireditve domačih društev.

Za brezhiben potek dogajanja in dobro postrežbo pa gre vsa zahvala članicam in članom našega turističnega društva, Občini Središče ter vinogradnikom za dobro kapljico.

Veseli smo, da v naše kraje prihaja vse več gostov, ki se bodo gotovo še radi vračali na že znane in nove destinacije.

Tina Pajek

Tradicionalni Martinov koncert

Godbeniki središke godbe na pihala smo tudi letos pripravili Martinov koncert, na katerem smo pokazali znanje, ki ga skozi leto pridobivamo na vsakotedenskih vajah. Letos smo vas s koncertnim programom želeli popeljati na popotovanje v različne kraje ter v svet filmov in pravljič.

Koncert smo začeli s skladbo domačega in nam vsem ljubega avtorja Alojza Kranjčana Impol 160, ki se je mnogim orkestrom zdela prezahtevna za izvajanje, mi pa smo pogumno prebrali vse note od začetka do konca in uspelo nam jo je odigrati popolno. Nato smo publiko popeljali v neapeljski teater s skladbo San Carlo in na karneval v Benetke s Carnival of Venice, ustavili pa smo se tudi v Berlinu, kamor smo prispeli s skladbo Berliner Luft. Potovali pa nismo sami, saj sta bila z nami dva vesela »Vagabunda« v skladbi Zwei lustige Vagabunden. V prvem delu koncerta smo odigrali tudi Avsenikov Spomin, ki je poskrbel, da poslušalci potovanja ne bodo pozabili.

Drugi del koncerta smo pričeli z energično skladbo The Final Countdown, ki jo je odlično dopolnil na električni kitari Jan Brodnjak. Nadaljevali smo z romantično pesmijo iz znanega filma Titanik My heart will go on, ki jo je vokalno nadgradila Renata Horvat in s pesmijo iz animiranega filma Levji kralj The lions sleeps tonight. Kmalu smo se vrnili iz otroškega sveta risanih junakov in odigrali vsem znano skladbo Vsak je sam. Zapela jo je Renata. V sklopu slovenskih melodij smo odigrali še Prekmursko koračnico. Koncert smo zaključili s skladbo izvajalca Oliverja Dragojeviča Skalinada, ki nas je v teh hladnih dneh spomnila na morje, sonce, poletje in seveda na osvojen pokal na tekmovanju godb Slovenije - v zabavnem programu za pokal Vinka Štrucla, na katerega smo godbeniki še posebej ponosni.

Če ste koncert zamudili ali pa ga želite ponovno slišati, ste lepo vabljeni na novoletni koncert srediških godbenikov, ki bo na štefanovo, 26. decembra, v dvorani Sokolana v Središču.

Renata Veselko

Pikniki v Steničjaku

Leto 2012 se počasi izteka in čas je, da se spomnimo dogodkov, ki nam jih je prineslo. V Steničjaku smo v tem letu ponovno zabeležili kar dva pomembna dogodka.

Že junija 2005 smo si ob postavitvi table Steničjak obljubili, da bodo junijski pikniki v Steničjaku postali tradicionalni. Danes pa lahko z veseljem povemo, da pripravljamo še jesenski tradicionalni piknik.

Letos 2. junija smo pripravili že osmi junijski piknik. Zbralo se nas je kar triinosemdeset. Priprave na tak piknik potekajo že vsaj en mesec prej, preden dorečemo organizacijske podrobnosti o pijači, jedachi, glasbi in aktivnostih na pikniku. Veseli smo, da nam je bilo vreme junija naklonjeno, da smo se zbrali v tako velikem številu in da se nam vsako leto pridruži še kakšen nov udeleženec, ki je morda že pred mnogimi leti zapustil Steničjak. Kot se spodobi, smo rajali do poznih večernih oziroma zgodnjih jutranjih ur. Tudi naslednji dan, ko naš »piknik plac« pod lipo pospravljamo, se nas

je ponovno zbralo lepo število in pokomentirali smo dogodke prejšnjega dneva ter si že izmenjali fotografije, ki so nastale prejšnji dan.

Jesenski piknik je potekal letos v sredini oktobra. Že ves teden prej nas je vznemirjala slaba vremenska napoved, zato smo postavili šotor, ki bi nam nudil streho ob pretečih obilnih padavinah. A na sobotni dan se je vsaj v našem delu Slovenije vreme nekoliko vneslo, saj je občasno le malo rosilo, so pa nas tu in tam razveselili tudi sončni žarki. Zbralo se nas je šestinšestdeset. Dobra pijača, jedacha, vroč kostanj in odlična družba... Vse to je recept za druženje pozno v noč. Dokaz, da se med seboj res dobro razumemo in da čutimo pripadnost Steničjaku ter naši stari mogočni lipi, je bilo tudi veliko naročil za majice in kape z vezanim »Steničjak fest«, ki smo si jih na jesenskem pikniku ponovno nadeli.

Pozimi bo čas za pregled fotografij in za načrtovanje prihodnjih dogodkov. Pomlad pa bo prinesla nova družjenja pod lipo, ki so nam vsem v veliko veselje in zadovoljstvo.

Zdenka B. Slavič

Martinov izlet po Prlekiji

»V Lotmerk bomo šli na izlet? Ja, kaj pa lahko tam vidiš? Saj hodim tja v trgovine pa vem, da tam ni nič drugega zanimivega!« Približno tako so potekali razgovori naših poverjenikov z nekaterimi člani Društva upokoencev.

Pa smo imeli kaj videti! Že vožnja v jutranjem soncu prek Jeruzalema med jesensko obarvanimi goricami in gozdovi, je bilo posebno doživetje.

Glavni trg v Ljutomeru, ki ga nekateri prištevajo k najlepšim v Sloveniji, je vreden ogleda. Potem obisk muzeja. Koliko slik pomembnih prleških mož nas je pozdravilo že v prvem prostoru! Prijazen kustos nas je popeljal še po ostalih prostorih. Nekje, čisto zadaj v naših malih sivih celicah, je mogoče še tlel rahel spomin iz šolskih dni na slovensko taborsko gibanje v predprejšnjem stoletju. Pozabili smo že, da je bil prvi slovenski tabor leta 1868 prav tukaj, v naši bližini, v Sršenovem logu v Ljutomeru. Naši predniki so se takrat odločno borili za slovenski jezik v šolah, uradih, cerkvah in za zedinjeno Slovenijo. Posledica tega in še drugih poznejših taborov je bila, da je avstro-ogrška monarhija Slovincem – kot narodu – morala priznati pravico do obstoja.

Ljutomer se ponaša tudi s prvim slovenskim filmskim zapisom iz leta 1905. Ustvaril ga je Karl Grossmann in prav zanimivo si je bilo ogledati v muzeju njegovo meščansko družino, ki uživa na domačem dvorišču.

V tako imenovani »črni sobi« smo se prese-lili nekaj stoletij nazaj v temačno obdobje čarovnic in inkvizicije. Tam so tudi slike iz časov turških vpadov in vpadov krucev v naše kraje.

Leta 1875 je bilo tukaj ustanovljeno tudi prvo dirkalno društvo v Sloveniji (Društvo za dirkanje s kobilami v kasu v Ljutomeru), takoj za dunajskim. Uspešno deluje še danes, to pa vemo.

Še sprehod na Miklošičev trg, ogled cerkve, ob njej pa manjšega Breznikovega trga z le tremi hišami. Še bežen pogled na Stari trg in zopet smo zasedli svoja mesta v avtobusu in po kratki vožnji prispeli na Cven, kjer nam je mojster prikazal umetnost izdelovanja vitražev. Pričakali pa so nas tudi člani tamkajšnjega turističnega društva Grunt, spretno ženske roke pa spekle odlične aj-

dove krapce in postružjače. Skoraj premalo jih je bilo in kdor se ni dobro »kcoj drža«, je ostal lačen. Pogostili so nas še z domačim klintonom, naš Franc pa je prinesel tudi nekaj svojega, goričkega.

In potem čebelice na Krapju. Vendar pa, čeprav je bilo vreme čisto pomladno, čebelic kaj dosti nismo videli, so že odšle na zimsko spanje. Smo pa izvedeli mnogo novega in zanimivega od marljive lastnice tamkajšnjega čebelarskega muzeja. Zelo zanimivo bi si bilo ogledati muzej tudi spomladi, ko cvetijo tam vse rožice in zelišča. Poskušali smo različne vrste medu, popili malo medice in se posladkali še z medenjaki.

Mimo toplic v Banovcih smo se pripeljali v Veržej, kjer smo si ogledali rokodelski center DUO (Center domače in umetnostne obrti), kjer nam je Urška Ambrož prikazala izdelovanje predmetov iz gline. V lepo urejenih razstavnih prostorih so na ogled tudi izbrani umetniški izdelki priznanih slovenskih rokodelcev. Center deluje v sklopu tamkajšnjega selezijanskega

samostana Marianum ali »Kloštra«, kot ga imenujejo domačini. Pred vhom nam je prijazen predstavnik samostana povedal o zgodovini in dejavnosti ustanove, ogledali pa smo si tudi zelo lepo kapelico v zgradbi.

Še kratka vožnja do priznane gostilne Zorko v Križevcih pri Ljutomeru. Okusno kosilo nam je teknilo, saj smo bili že zelo lačni. Mlad harmonikar je zaigral in nekateri izletniki so se veselo zavrteli. Če ni dovolj moških plesalcev, pa se vrtijo ženske kar same med seboj in priznati moram, da jim to gre prav dobro od rok, pardon, od nog! Še obvezno preverjanje znanja (ne morem iz svoje kože!), nagrade in anketa o počutju na izletu, pa želje in predlogi za delo društva v prihodnosti.

Kljub temu da je bil izlet namenjen martinovanju, moram povedati, da nihče ni bil niti okajen, kaj šele pijan. Ustno in tudi v anketah pa so vsi udeleženci izražali zadovoljstvo nad izletom. Tudi sama sem bila zadovoljna in se vam prav lepo zahvaljujem za prijeten dan, dragi moji upokoenci.

Vesna Žerjav

Tikve, tikve pa še enkrat tikve

Fsakšo jesen, kdo je Turistično društvo trebalo na oljarni dati nekaj tikvih na štant, je bijo problem. Nega jih bilo dosta za takšo vejko stvar. Letošjo leto pa si nas je eno por žensk reklo: »O tem moremo štinderati že na sprotoletje!«

Tiste, ki sploh neki nekaj gjetemo, smo se zišle pa se dospomenole, ka bomo mele čista svojo jivo s tikvami. Daneka je ne trebalo dugo trücati, jivo nam je cilj zoro pa rede napravjo. Seme smo dovlekle od fsepofsod. Tisti den se nas je zbralo resen čüda, pa tüdi moškoga smo mele med sobom. Na vratéh smo si nadevale koččice, te pa sadile fsepoprek. Štele smo meti nekši red, somo smo potlam itak ne več znale, ki kera sorta sploh je. Venda smo malo preveč baglale...

Posodile smo jih hitro, kak pa do zrasle, to pa je že drüga stvar. Minolo je nekaj dni, pa so že začele pikati z zemle vün. Hodile smo jih gledat pa pametüvat: »Ja, trebalo de jih porajsati pa okopati, či čemo, ka de kaj ž jih.« Moški so rajsali, ženske smo okopale. Tüdi po deži. Rekle smo si, zakaj ne bi poleg takšoga posebnoga dela tudi nekaj posebnoga jele - in evoga, privoščile smo si žületino.

Celo leto je bilo vročo pa süho; bojale smo se, ka je naš švic bijo zabadaf... Tikve pa so nazodje fseeno zrasle! Bile so, kakše si štejo - bele, žute, okrogle, male, vejke, pa še kakše. Grotalo nam je.

Eno por dni pred »odprtimi vrotami« oljarne nas je Joža s storim »štajerom« s kolami odpelo na jivo. Kola so bila odmah puna, tak ka nam je resen ne mogo potlam na oljarni nišče nič sponošati, ka se nesmo zorganizirale. Bilo je kaj kaj za viditi.

Gnesden je bol žmetno najti nekoga, ki de običoje pa fse forme stora ročna dela tiro dale, somo mi se nedamo, zoto vas lepo vobimo, ka se nam na sprotoletje pridružite!

Ps.: Besedilo je napisano v obrškem narečju.

Samo Žerjav

Trgali in ličkali že četrto leto zapored

Središkemu aktivu kmečkih žena gre tudi letos zahvala, da so nekaj posejane koruze na naših poljih obvarovali pred strojno žetvijo - in opravili ličkanje, da bi ohranjali stare običaje in tisto pristno druženje ob tem opravilu.

Na podlagi dosedanjih dobrih izkušenj se je trganje in ličkanje koruze tudi to jesen dogajalo pri Verhovčakih (Žerjavovih) na Grabah. Uvodni del, trganje in spravilo na »kola«, je tokrat potekalo že par dni prej. Zbrana družina zavzetih trgačev je delo opravila v »reci in piši« dobri uri. Vsako leto jim gre bolje od rok; starejši imajo ta »grif« še iz starih časov, mlajši pa se hitro učijo.

Koruza je spravljena na varno nekaj dni počivala v skednju. Sobota, izbrana za kožuhaje/kožuhaje, je tudi tokrat organizatorje nagradila z lepim vremenom, kot se za najlepší jesenski mesec spodobi. Zgodaj popoldne se je pri Verhovčaku pričela zbirati stara, že preverjena ekipa (mladi, kje ste?), ki je komaj čakala, da se loti enega izmed lepših jesenskih opravil iz časov njihovega brezskrbnega otroštva. Košare - korpe so se hitro polnile, prav tako tudi »korožjok«. Vmes se je pelo, slišala se je harmonika; jedlo in pilo se je bolje kot nekoč, zahvaljujoč malici, ki jo je sosed pripeljal s konjsko vprego. Za »phaje«, najbolj zabaven del ličkanja, pa je tokrat prišel na vrsto gospodar. V peto gre rado - že vnaprej vas aktiv vabi, da se jim pridružite tudi naslednje leto.

Vesna Žerjav

V kotlu

Mogoče je kakšen ljubitelj gledališča najprej pomislil na predstavo Borisa Kobala, ampak v tem sestavku nameravam pisati o kuhanju v kotlu članic Turističnega društva (TD) Središče.

Da je kuhanje »in«, dokazujejo številna tekmovanja po vsej Sloveniji; kolikor je le mogoče, se teh prireditev udeležuje tudi lokalno turistično društvo s svojo ekipo. V avgustu so kuhali kisló žüpo na Kogu, kjer sta našo občino zastopali ekipi TD (Danica Perger, Vesna Žerjav) in aktiva kmečkih žena (Jožica Šavora, Tilika Jambrovič). Iz kotlov je omamno dišalo, kuharice so si izmenjevale izkušnje in nasvete. Letos smo nazdravile tudi s predsednikom države dr. Danilom Türkom.

Na dnevih odprtih vrat v središki oljarni sva s Tiliko Aleksič kuhali »tikvin gulaš«. Priznam, dodali sva tudi teletino, zgolj za oplemenitenje okusa. V isti postavi sva že naslednji teden z vsemi »arcnijami« romali v Maribor na prireditvi »V objemu stare trte«. Tam je bilo šele pestro, vsakdo je kahal po svoji izbiri. V enem kotlu je dišalo po golažu, v drugem pasulju, zadišalo je tudi po joti, ribjem brodetu; najina stvaritev je dišala po bučah z dodatki raznovrstnega mesa. Tilika je na vprašanja mimoidočih po sestavinah odgovarjala po obreško: »Pri nas se reče tak - puna lompa pa prozna rit!«

Naslednja destinacija: Prekmurje, natančneje Puconci. Naša ekipa je kuhala dödole, ali drugače - krompirjeve žgance. Sodelovale smo na kulinarčni razstavi, domov pa prinesle »zlato kijanco« (priznanje - zlata kuhalnica) za jedi iz buč.

Kuhanje osrečuje, zabava, krajša čas, združuje društva in ljudi sorodnih prepričanj in pogledov.

Poskušajte tudi vi, kolikor vam pač čas dopušča!

Eva Jordanovski, PGD Središče ob Dravi

Izdelovanje adventnih venčkov

Prazniki že trkajo na vrata in adventnega časa si brez venčka skoraj več ne predstavljamo. Da pa bi bilo izdelovanje le-teh zanimivejše in zabavnejše, smo ženske v PGD Središče ob Dravi v petek, 23. novembra, organizirale druženje ob izdelovanju adventnih venčkov.

Ni presenetljivo, da so se ustvarjanja udeležile le ženske, nekatere pa so s seboj pripeljale tudi otroke. Ko so prišle prve ustvarjalke, so si izbrale svoj najljubši material in pričele z delom. Uporabljale so naravni material (trse, storže, mah, želo-de, drevesno lubje), ki smo ga predhodno nabrale članice gasilskega društva; nekaj materiala pa so prinesle s seboj (svečke, okraske). Ženske so si lahko izmenjale ideje, si med seboj pomagale, poklepetale o novostih. Družba je bila zelo raznolika: od

najmlajših in mladine, do starejših krajanek in članic drugih društev (PGD Obrež, TD Središče ob Dravi, PGD Vitan - Kog). Zbralo se nas je okrog petdeset. Ob pecivu (nekaj so ga spekle tudi obiskovalke), kavi, čaju, kuhanem vinu in v dobri družbi pa je tudi čas hitro minil. Nastali so čudoviti izdelki, takšnih in drugačnih oblik ter velikosti: veliki, okrogli, zlati, zasneženi... Venčke smo si ogledali, podali svoja mnenja ter jih seveda tudi fotografirali.

Člani in članice središkega gasilskega društva smo zelo zadovoljni z udeležbo, presenečeni nad kreativnostjo in ustvarjalnostjo rok naših krajanek, zato upamo, da se v takem lepem številu vidimo tudi prihodnjič. Hkrati pa bi se radi zahvalili vsem, ki so kakor koli pomagali pri organizaciji in izvedbi dogodka.

Z gasilskim pozdravom: Na pomoč!

OBVESTILO MEDICINSKE FAKULTETE

Katedra za družinsko medicino Medicinske fakultete v Ljubljani že več let izvaja projekt »Sporočilo v steklenici«, katerega namen je zmanjševanje škode in posledic zaradi pitja alkohola.

Vabimo vas, da obiščete spletno stran projekta www.nalijem.si, kjer lahko pridobite precej informacij o alkoholu, hkrati pa lahko izpolnite anonimni vprašalnik, ki vam omogoča, da samo v petih minutah sami ocenite svoje navade v zvezi s pitjem alkohola, saj na koncu dobite povratno informacijo. Z vprašalnikom vas želimo spodbuditi k razmišljanju o prekomernem pitju alkohola, Slovenija je namreč glede porabe alkoholnih pijač na najvišjih mestih v Evropi.

ZAHVALE

Otroci iz vrtca, učenci in kolektiv OŠ Središče ob Dravi z Vrtcem Navihanček se zahvaljujemo:

- nekdanjemu domačinu Bogomirju (Mirku) Potočniku in Ani Levstik iz Ljubljane za podarjeno obsežno zbirko knjig za šolsko knjižnico;
- policistom iz Postaje mejne policije v Središču za podarjene igrače;
- kmetiji Rakuša iz Obreža, Čebelarskemu društvu Središče ob Dravi in županu za podarjena živila za tradicionalni slovenski zajtrk v šoli in vrtcu;
- podjetju Štamberger iz Središča za podarjene okraske za božični bazar;
- vsem donatorjem šolskega in vrtčevskega sklada.

Jasna Munda, ravnateljica

ZAHVALA

Spoštovani občani!

Tudi v letošnjem tednu otroka smo učenci in delavci šole s pomočjo staršev izpeljali jesensko akcijo zbiranja odpadnega papirja. Nabrali smo dobrih 10 ton papirja in kartona, ki bo recikliran. Denar od prodaje odpadnega papirja smo namenili šolskemu skladi za nakup interaktivne table in pomoč socialno ogroženim učencem.

Hkrati pa tako prispevamo tudi k okoljski vzgoji mladih, k ohranjanju gozdov, varčevanju z energijo in zmanjševanju izpustov toplogrednih plinov v ozračje.

Zahvaljujemo se vam, ker ste nam pri tem pomagali in vas vabimo, da se nam pridružite znova spomladi.

Jasna Munda, ravnateljica

Danilo Čeh in Julija Potisk, ZRS Bistra Ptuj

Dravska kolesarska pot

Župani enaindvajsetih občin od Dravograda do Središča ob Dravi in tri razvojne agencije s porečja Drave: Regionalna razvojna agencija (RRA) Koroška, Mariborska razvojna agencija Maribor in Znanstveno-raziskovalno središče (ZRS) Bistra Ptuj so 20. septembra 2012 v prostorih Rektorata Univerze v Mariboru podpisali pismo o nameri za vzpostavitev integralnega turističnega produkta Dravska kolesarska pot od Dravograda do hrvaške meje, ki bo uvrščen za financiranje v obdobju nove evropske finančne perspektive 2014-2020. Podpis pisma o nameri smo organizirali skupaj s partnerji v okviru posveta Daljinske kolesarske poti - priložnosti za trajnostni razvoj Slovenije, na katerem so si številni domači in tuji strokovnjaki s področja razvoja kolesarske infrastrukture izmenjali izkušnje o razvoju kolesarskega turizma in omrežja. Posvet je potekal pod pokroviteljstvom Ministrstva za gospodarstvo - Direktorata za turizem in internacionalizacijo ter Ministrstva za infrastrukturo in prostor - Direkcije Republike Slovenije za ceste, ki prav tako podpirata izgradnjo potrebne infrastrukture za Dravsko kolesarsko pot v Sloveniji.

Kolesarjenje je v zadnjih letih pravi hit, čemur pa na žalost ne sledi izgradnja kolesarske infrastrukture.

V Sloveniji do sedaj ni obstajal enovit pristop načrtovanja, izgradnje in trženja Dravske kolesarske poti, pač pa proces teče stihijsko

in neusklajeno, praviloma znotraj meja posameznih občin ali regij. Razen krajših odsekov ni izgrajene kolesarske infrastrukture v smislu ločenih kolesarskih poti, predvsem pa je prisotno pomanjkanje zavedanja, da je daljinska povezava Dravska kolesarska pot lahko generator razvoja v območjih, ki jih povezuje.

Primer dobre prakse razvoja trajnostnega turističnega produkta iz tujine in nedaleč stran je Dravska kolesarska pot v Avstriji. Od izvira v Italiji in po Avstriji poteka večinoma po ločenih kolesarskih stezah in je več kot le infrastruktura, pač pa je uveljavljen turistični produkt, ki ga Vzhodna Tirolska in avstrijska Koroška zelo uspešno trži. V preteklem obdobju so prihodki na nivoju regije (avstrijska Koroška), ustvarjeni v okviru turističnega produkta Dravska kolesarska pot, ocenjeni na 4 milijone evrov. Kolesarsko pot je prevozilo več kot 120.000 kolesarjev.

Zakaj tudi naši regiji ne bi uspelo?

Kolesarjenje v vseh oblikah je ob upoštevanju nosilnosti okolja eden bolj trajnostnih turističnih, rekreativnih in športnih produktov. In iz leta v leto se večja. Strokovnjaki napovedujejo prav kolesarjenju največjo turistično prihodnost in predvsem porast prihodkov ustvarjenih s kolesarskim turizmom. Kolesarski turizem temelji na trajnostnem razvoju in bo kot ena izmed uspešnih gospodarskih panog nacionalne ekonomije ključno prispeval k družbeni blaginji in ugledu naše države v svetu.

Zaradi tega ZRS Bistra Ptuj podpira aktivnosti za koordinirano delovanje pri čimprejšnji izgradnji potrebne infrastrukture Dravske kolesarske poti v Sloveniji od meje z Republiko Avstrijo do meje z Republiko Hrvaško. Menimo, da naj bo vzpostavitev in vzdrževanje potrebne infrastrukture Dravske kolesarske poti ena izmed prioritet lokalnih skupnosti in regionalnih institucij ob reki Dravi ter držav v novi EU finančni perspektivi 2014-2020. S tem želimo slediti paradigmi pri povezovanju regij in oblikovanju t.i. interregionalnih razvojnih politik, programov in projektov.

Verjamemo, da je izgradnja in vzpostavitev sistematičnega vzdrževanja in trženja Dravske kolesarske poti v Sloveniji lahko eden izmed dejavnikov spodbujanja regionalnega razvoja v regijah ob Dravi.

Zdenka B. Slavič, Društvo upokojencev Središče ob Dravi

Starejši za višjo kakovost življenja doma

Društvo upokojencev Središče ob Dravi je pristopilo k projektu »Starejši za višjo kakovost življenja doma«. Namen projekta je, starejšim, ki živijo v svojih gospodinjstvih ali skupaj z otroki, pomagati, da bi jim bila starost znosnejša. Projekt je stekel leta 2004, trenutno pa ga izvajamo člani društev upokojencev v 221 slovenskih krajih pod okriljem Zveze društev upokojencev Slovenije.

Namen našega dela je, v razgovoru z vsemi starejšimi krajani, člani in nečlani društva upokojencev, ugotoviti, ali potrebujejo kakšno obliko pomoči in skušati pomagati, kolikor je v naši moči. Bodisi,

da bomo skušali urediti pomoč v javnih zavodih, pri drugih humanitarnih društvih ali pa jo bomo organizirali v lastnih vrstah.

Prosim vas, če sprejmete prostovoljce našega društva, ki se bodo oglasili pri vas in se pogovorite o tem, kako živite in ali kaj potrebujete, da bi se kvaliteta vašega življenja izboljšala.

Vsi naši prostovoljci/prostovoljke so posebej izobraženi za sodelovanje v projektu.

Upamo na plodno sodelovanje.

DTV PARTIZAN SREDIŠČE OB DRAVI

VABI NA REKREACIJO V SEZONI 2012/13

DAN	URA	DEJAVNOST in skupina	IZVAJALEC
PONED.	17.00 – 18.30	NOGOMET: U6 in U8	Nogometni klub
	18.30 – 19.30	AEROBIKA: vsi	DTV Partizan
	19.30 – 21.00	REKREACIJA: gasilci	Gasilska zveza
TOREK	16.30 – 17.30	GIBALNE URICE: predšolski otroci in šolski otroci do 3. razreda	DTV Partizan
	17.30 – 19.00	ODBOJKA: vsi	DTV Partizan
	19.00 – 21.00	NOGOMET: člani NK	Nogometni klub
SREDA	17.00 – 18.30	NOGOMET: U10 in U12	Nogometni klub
	18.30 – 19.30	PILATES: vsi	DTV Partizan
	19.30 – 21.00	REKREACIJA: gasilci	Gasilska zveza
ČETRTEK	16.00 – 17.00	SPLOŠNA VADBA za zrela leta	DTV Partizan
	17.00 – 18.00	ŠPORTNE IGRE: 4. do 9. razred, dekleta	DTV Partizan
	18.00 – 20.00	NAMIZNI TENIS: vsi	DTV Partizan
PETEK	18.00 – 19.00	SPLOŠNA VADBA za zrela leta	DTV Partizan
	19.00 – 21.00	NOGOMET: člani NK	Nogometni klub
SOBOTA	16.00 – 18.00	NOGOMET: U14	Nogometni klub
	18.00 – 20.00	REKREACIJA MLADI	DTV Partizan

ČLANARINA: otroci - 5 EUR, odrasli - 15 EUR, upokojenci in študenti -10 EUR

Samo Žerjav

Koncert v šotoru na Tratah

Koncert »Večer z Žargonovci« ob izdaji prve zgoščenke z naslovom Naša pravljica je za nami. Zahvaljujemo se našim družinam, partnerjem, prijateljem in ostalim, ki ste nas podpirali in pomagali pri organizaciji koncerta. Hvala tudi vsem sponzorjem, brez katerih koncert ne bi uspel, tako kot je. Še posebej hvala pa vsem obiskovalcem (bilo jih je blizu 1000), ki ste prišli v tako deževnem vremenu in naredili čudovito, nepozabno vzdušje. Občutki med koncertom in po njem so fenomenalni, odlični. To nam je dalo še eno potrditev in zagon za nadaljnje delo. Zagotovo ni bil to prvi in ne zadnji koncert. Se vidimo naslednjič!« so zapisali člani ansambla po uspelem koncertu v petek, 2. novembra, na Tratah.

Alenka Horvat

Kegljaška sezona 2012

Kegljači Društva upokojencev Središče ob Dravi smo v septembru končali s tekmovanji za leto 2012. Tudi letošnja sezona je bila za nas zelo uspešna. Kot že leta doslej smo tekmovali v medobčinski društveni ligi Ormož. Tekmovalo je devet društev upokojencev, dvanajst moških in trinajst ženskih ekip. Ligaške tekme so potekale v maju in juniju, pokalne tekme pa so bile vse do septembra. V ligi je naša moška ekipa osvojila prvo mesto, prav tako pa tudi prehodni pokal medobčinske zveze, ki pa bo ostal odslej v našem društvu v trajni lasti zaradi trikrat osvojenega v zadnjih letih. Ženska ekipa pa je bila četrta.

Tudi posamezniki smo bili uspešni. Med 65 tekmovalci je 3. mesto osvojil Anton Horvat, 5. Franc Munda, 10. Otmar Medik, 14. Drago

Novak in 27. Ivan Veldin. Tekmovalo je sedemdeset žensk. Že peto leto zapored je dosegla prvo mesto Alenka Horvat, 21. mesto Mira Medik, 32. Štefka Vivod, 34. Tilika Majč, 43. Majda Ploh.

Tudi na pokalnih tekmah smo se dobro odrezali. Osvojili smo trinajst pokalov, kar je največ med društvi, ki so letos tekmovala v Medobčinski zvezi društev upokojencev Ormož.

Zahvaljujemo se občini Središče ob Dravi za vso finančno pomoč, kajti brez te pomoči verjetno ne bi bilo vseh teh rezultatov. Poleg vseh dobrih dosežkov pa nas najbolj veseli druženje s tekmovalci iz ostalih društev.

Nogometaši Središča na lestvicah

V ligaškem sistemu so to jesen nastopale tri ekipe NK Središče ob Dravi: člani, starejši dečki in mlajši dečki. Vsem čestitamo za uvrstitev!

Člani			Starejši dečki		Mlajši dečki	
Superliga MNZ Ptuj			Liga MNZ Ptuj		2. liga vzhod MNZ Ptuj	
1.	Drava	39 točk	Bistrica A	33 točk	Leskovec	21 točk
2.	Podvinci	30	Podvinci	27	Markovci-Bukovci	18
3.	Stojnci	30	Aluminij	25	Središče	13
4.	Gerečja vas	29	Zavrč-Stojnci	25	Videm	12
5.	Središče	20	Drava	19	Dornava	10
6.	Boč	17	Boč	15	Cirkulane	6
7.	Bukovci	15	Gerečja vas	12	Gorišnica	3
8.	Hajdina	10	Bistrica B	12	Podlehnik	0
9.	Ormož	6	Središče	10		
10.	Oplotnica	5	Bukovci-Markovci	6		
11.			Makole	5		
12.			Zg. Polskava	1		

Lidija Lukman

Nordijska hoja

Pogovor med udeleženci ...

Prva udeleženka: »Ob neugodni vremenski napovedi sem mislila, da bo tečaj odpadel.«

Druga: »Za 10. oktober je kar primerno vreme, dež pa na žalost precej zamuja. Zakaj ni bilo nekaj te mokrote v poletnem času ...«

Tretja: »Za hojo – takšno ali drugačno – je tudi takšno, tj. mokro, oblačno vreme zelo primerno.«

Četrta: »Predstavitve nordijske hoje smo imeli v Središču že pred leti, ko je ta hoja šele postajala popularna. Je bila takrat katera zraven?«

Peta: »Jaz sem bila, pa ne bo škodilo, če ponovno osvežim tehniko, ki je kar zahtevna. V časopisih sem zasledila številna povabila na tečaje v bližnjih in oddaljenih krajih, mestih.«

Šesta: »Veliko teh tečajev izvaja zdravnica Vesna Mele s svojima pomočnicama Manico in Marto, pridruži pa se jim še novinarka Anita. Vse so aktivne rekreativke.«

Prvi moški drugemu: »Kar nerodno se počutim med osemnajstimi ženskami. Če ne bi bila šola soorganizator, me ne bi bilo zraven.«

Drugi: »Saj sva že navajena dela z ženskami ... Bolj me skrbi, kako se bova učila hoditi s palicami. Rajši bi počel kaj bolj 'moškega'«

Prvi moški pojasnji: »Menda je nordijska hoja primerna tudi za moške. Pustiva se prepričati.«

Vaditeljica: »Seznala vas bom s potekom vadbe ... Predstavila bom pozitivne učinke vadbe nordijske hoje na telo, organizem ... kakšne palice izberete ... Za vsakega izmed vas se bo našlo kaj koristnega: za mlade in starejše ženske, za zelo aktivne rekreativce in tiste, ki šele iščete primerno rekreacijo zase. Fanta, tudi za vaju bo kaj ...«

Sedma udeleženka: »Ogrevanja nisem nikoli imela rada, čeprav menda ne gre brez tega pred nobeno rekreacijo.«

Osmo: »V krogu, tukaj pred šolo, in v družbi, kot je to sedaj, še nekako gre. Vaje s palicami so drugačne, moram priznati, da so zanimive.«

Vaditeljica: »Palice primite tako ... Komolcev ne krčite ... Trup nagnite rahlo naprej ... Korak podaljšajte ... Primite palice ... spustite palice – kot bi molzle kravo ... Šli bomo po ulici ...«

Deveta: »Tako prijetno klepetamo med hojo proti Gradišču, da smo kar pozabile na stegnjene roke, prijemanje in spuščanje palic.«

Prva pomočnica: »S ponavljanjem se gibanje avtomatizira. Veliko hodite, vadite, pa boste slej ko prej lahko klepetale in istočasno pravilno hodile!«

Deseta udeleženka: »Prijetnejša mi je hoja v naravi, po mehkejšem terenu, kot po asfaltu.«

Druga pomočnica: »Sama hodim na atletskem stadionu, teren je tam raven, ni nepredvidenih grbin, ki bi lahko povzročile neroden gib in moja hrbtenica bi na to odgovorila z bolečino.«

Enajsta: »Hoja v krogu po igrišču omogoča boljši pregled, izvajalke lažje popravljajo napake med hojo.«

Vaditeljica: »Ne pozabite na nagib trupa ... Daljši korak ... Kako dobro vam gre! Fotograf! Imamo fotoaparata? Moramo napraviti kakšen posnetek ... Katera bo poiskala fotografa?«

Dvanajsta: »Nasmehnite se ... Fotografiranje za ...«

Fotograf: »Res ste imenitni ... Dobro je uspelo ... Lepa skupinska fotografija ...«

Trinajsta: »Seveda, če nas je toliko zadovoljnih, nasmejanih pohodnikov s palicami.«

Štirinajsta: »Kaj pa intervju? Če imamo novinarko med nami, mora biti tudi intervju, za radio ...«

Vsi prisotni smo sklenili:

»Sporočili bomo z besedo in s fotografijo, da smo preživeli prijetno druženje v tečaju nordijske hoje. Še se bomo dobili, in to spomladi, ko bomo preverili, kako hodimo. Takrat ste lahko z nami tudi vi!«

Nataša Črček

Bodite fit tudi v zrelih letih

Svojih let žal ne moremo preslepiti, saj je starost biološki proces, ki privede do zmanjšanja gibalnih in funkcijskih zmožnosti. Ta proces še dodatno pospešijo različni vplivi okolja, predvsem pa bolezni, ki povzročajo bolezensko ali prezgodnje staranje organizma. Kljub temu pa lahko z ustreznim načinom življenja storimo marsikaj, da tovrstne težave ne samo zmanjšamo, temveč celo v svojih zlatih letih zaživimo aktivno in »fit«. Redno telesno vadbo zdravniki in fizioterapevti zaradi mnogih pozitivnih učinkov nadvse priporočā-

mo. Večina ljudi v zrelih letih se odloča za katero od telesnih aktivnosti na prostem, ker pa dnevi postajajo vse krajši, je najboljša izbira obisk šolske telovadnice. V Središču ob Dravi zato organiziramo vadbo za zrela leta, skupinsko fitnes vadbo - aerobiko in pilates. Svetovna zdravstvena organizacija (WHO) priporočā, da za ohranjanje zdravja v starosti poleg vsakodnevnih aktivnosti, kot je npr. hoja, vključimo tudi ustrezno vadbo za moč, gibljivost in ravno-

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

težje. Takšno vadbo moramo izvajati pod vodstvom za to usposobljenega fizioterapevta ali inštruktorja skupinske vadbe, ki vam bo ustrezno svetoval in vas pri vadbi usmerjal.

Koristni učinki vadbe v zrelih letih so:

- ohranjanje in izboljšanje mišične moči,
- ohranjanje in izboljšanje telesne vzdržljivosti,
- ohranjanje in izboljšanje gibljivosti,
- izboljšanje telesnega ravnotežja in stabilnosti,
- pozitiven vpliv na gostoto kosti,
- kontrola telesne teže in izboljšana telesna sestava,

- izboljšanje razpoloženja in
- priložnost za druženje.

Vadba je res odlična priložnost za druženje s prijatelji in spoznavanje novih ljudi. Kaj je torej lepšega kot koristno in aktivno preživeti uro v dobri družbi, po končani vadbi pa zaviti še na klepet ob kavici ali čaju?

Vadbe za zrela leta se lahko udeležite vsak četrtek ob 16. uri v telovadnici OŠ Središče ob Dravi. Vabljeni!

Mateja Sok

Naši prijateljici Zinki

Draga naša Zinka! Nekoč si bila nekaterim od nas učiteljica, zadnji dve leti pa vsem dobra prijateljica. Besede, ki te opisujejo, so preprostost, dobrota, potrpežljivost, skromnost, pogum, trdnost in ne nazadnje moralna zmagovitost. Bila si močna, vse do konca - če je to konec. Za nas zagotovo ne. Naša vez s tabo se ne bo nikoli končala. Vedno boš dihala z nami. V tistem našem koticu v prostoru središke občine, v kraju Središče ob Dravi, tam, kjer počivaš in te bomo večkrat obiskale in v naših srcih.

Za tvoj rojstni dan smo obiskale grob, da bi tisti ponedeljek preživele spet skupaj. Prinesle smo ti šopek, kot smo to imele navado na naših srečanjih, in povedale smo ti, kako zelo te pogrešamo. Povedale smo ti tudi, da smo ponosne, da si bila del naše skupine, da si z nami delila svoje izkušnje, življenjske tegobe, drobne radosti in prijateljstvo. Vedno te je bilo lepo poslušati in vedno ti je beseda tako lepo tekla. Ime naši skupinici si izbrala prav ti. Ko smo se odločale, kako se bomo poimenovali, si podala dva lepa predloga: Središka jesen in Srebrne nitke. Odločile smo se za Središko jesen. In ti boš ostala vedno del nje. Solze, ki padajo na papir, ko pišemo te vrstice, so solze sreče. Srečne smo, da smo imele takšno dobro prijateljico. Da smo imele priložnost v svoji sredini imeti nekoga tako posebnega, nekoga tako lepega po duši, kot si bila ti.

Srečne smo, da smo te imele in srečne smo, da si ti imela nas.

Čeprav nič ne povrne ure razkošja v travi, sijaja v cvetici, ne bomo žalovale, temveč bomo našle moč v tem, kar nam ostane!

Tvoje prijateljice iz skupine Središka jesen

Jasna Munda, ravnateljica OŠ Središče ob Dravi

V spomin Zinki Merkoci

Pogrebni govor ob smrti sodelavke

*Vse prihaja in vse nezadržno odhaja
in samo v zraku ostaja tenka nevidna sled
kot odmev davno odbite ure
kot slutnja, ki gre čez posev ...*

Konec septembra smo se svojci, sodelavci, prijatelji in znanci poslovili od Terezije – Zinke Merkoci, ki se je rodila pred štirinosemdesetimi leti v trdni kmečki družini Kupljen v Žihlavi pri Sv. Juriju ob Ščavnici.

Rada je pripovedovala, da je v ljubečem domu preživela lepo otroštvo in se ga je pogosto spominjala. Kot otrok je uživala ob poslušanju pravljic, ob zgodbicah, ki so jim jih pripovedovali domači. Doma so imeli veliko knjig in radi so brali. Zinka je že takrat preživela veliko časa ob knjigah. Zato je že v otroštvu vzljubila domačo besedo, kar je usodno zaznamovalo njeno življenjsko pot. Že kar kmalu v mladosti se je odločila, da bo študirala slovenščino in o svoji nameri in odločitvi sploh nikoli ni več podvomila.

V rojstni hiši je uživala tudi ob družinskem petju in igranju, ki je plemenitilo njihovo življenje. »Geni za glasbo so se prenesli«, je rada rekla, ko je pomislila na svoje prednike in potomce: na sina Tončka, na vnukinjo Nino in tudi na svoje nečake.

Idilo otroštva je razburkala vojna in težki časi po njej, zaradi česar je morala prezgodaj odrasti.

Doma je dobila popotnico za skromno, a pošteno življenje. S svojo družino je ohranjala trdne vezi, tudi takrat, ko je uka željna odšla v mariborsko gimnazijo in nato na študij slavistike v Ljubljano. »Želim delati z otroki, jim privzgojiti ljubezen do maternega jezika, poštenost ter vse vrline, ki sem jih prinesla s seboj v življenje in ki so mi jih dali starši«, je pojasnjevala svojo poklicno odločitev. Postala je »tovarišica« Zinka. Kmalu po zaključenem študiju je dobila dekret, da mora v Središče ob Dravi, kjer so potrebovali učiteljico slovenščine. »In 1. aprila 1957 sem pristala tu«, je rekla nekoč. Tu, med nami je ostala. V Središču, tik ob šoli, sta si z možem Zvonkom ustvarila družino in dom, v katerega je po sestrični smrti sprejela še ne 4-letnega Stanka, ki ga je z nesebično ljubeznijo in skrbjo vzgajala vse do njegove samostojnosti.

Do upokojitve leta 1992 je poučevala petintrideset generacij otrok. Vsakega izmed svojih učencev se je spominjala, o vsakem je veliko razmišljala in se spraševala: »Ali sem mu dala dovolj?« Bolele so jo nesrečne usode nekaterih otrok, še posebno pastirčkov, ki so hodili v šolo.

Tovarišica Zinka je bila s srcem in dušo učiteljica. Svoje učence je vodila skozi skrivnosti življenja, posredovala jim je znanje, spodbujala veselje do dela, medsebojno ljubezen in spoštovanje. Nikoli ni pozabila na spodbudne besede. Zнала se je odkri-

to pogovarjati z mladimi, se veseliti z njimi in tudi trpeti, ko so bile težave prehude. Neizbrisno se je vtisnila v njihova srca.

Poklicnim kolegom pa ni bila samo iskrena prijateljica, ampak tudi svetovalka z bogatimi izkušnjami. Jasno je vedela, kaj so v življenju resnične, prave vrednote. Vzgjajala je z ljubeznijo, dobroto, spoštovanjem, in ni samo slepo izpolnjevala uradnih zahtev.

Njena predanost pedagoškemu poklicu, življenjska modrost, neizmerna ljubezen in spoštovanje vseh vrst umetnosti so gotovo bile odlike njene osebnosti. Rada je poudarila, da se prave vrednote ne dajo predpisati, ne dajo se izmeriti, preživijo pa vse naloge, ki jih nalaga življenje samo.

Pred dvema letoma je na praznovanju svojega rojstnega dne nagovorila zbrane: »Človek, ki dela tisto, kar ima rad, je lahko srečen. In jaz sem bila. Učencem sem dala svoje srce in tisto, kar sem s srcem dala, so odnesli naprej v življenje, prenesli na svoje otroke, na svoje vnuke.« Dodala je še: »Vsak dan sem srečna. Srečna, da je tako, kot je. Srečna, če lahko pogledam skozi okno in vidim sonce. Srečna, če lahko grem po svoji poti in opazujem naravo, ki se prebuja ali lega k počitku. Srečna sem, ker sem tu. Ker živim. Imejte radi življenje. Ne vem, kolikokrat se bomo še srečali, kolikokrat si bomo pogledali v obraz in se veselili srečanja. Vsak od nas živi v mojih spominih in vem, da se me boste tudi vi spominjali, ko mene ne bo več.«

Spominjali se je bomo, vsi: njeni najdražji, mi – njeni učenci in sodelavci, vsi, ki smo jo poznali in ki nam je dala svoje srce. Spominjali se je bomo po tem, kako je kot mlada, vedno lepo urejena učiteljica, prišla poučevat na središko šolo. Spominjali se bomo, kako rada je imela svoj poklic, svoje delo učiteljice in svoje učence. Še v zadnjih mesecih, priklenjena na bolniško posteljo, je z zanimanjem spremljala dogajanje na šoli in spraševala o sodelavcih, o učencih ...

V spomину bomo še vedno slišali njeno doživeto branje, recitiranje in pripovedovanje pred učenci ter kako je z mladimi recitatorji pilila sleherno besedo za prihajajoče nastope. Ne bomo pozabili številnih prireditev in proslav, ki jih je pripravljala.

Spominjali se bomo njenega izjemnega daru pomnjenja. Nam, vsem njenim »novim« učencem so vedno zasijale oči, ko nas je, še preden smo se ji predstavili, spoznala po naših starših, ki jih je pred tem poučevala. Natančno si je zapomnila svoje učence, kdo smo bili, v katero generacijo smo sodili in v kateri šolski klopi smo sedeli. Spominjali se bomo, kako rada je prihajala na naše obletnice zaključka šolanja.

Spominjali se je bomo po njenem pronicljivem, blagohotnem pogledu in prisrčnem nasmehu. Pogrešali jo bomo na sprehodih, nič več je ne bomo srečevali.

Spominjali se je bomo po njeni srčnosti. Da, spominjali se je bomo.

Vse prihaja in vse nezadržno odhaja in samo v zraku ostaja tenka nevidna sled, ki jo je med nami zapustila Zinka Merkoci.

Antonija Filipič

Na Pikinem festivalu

V ponedeljek, 17. septembra, so se učenci od prvega do petega razreda skupaj s svojimi učiteljicami odpravili na Pikin festival v Velenje. Polni pričakovanj smo malo po sedmi uri z dvema avtobusoma krenili izpred šole.

Najprej smo se ustavili na postajališču v Tepanju, kjer smo pomalicali in tako nekoliko zmanjšali težo naših nahrbtnikov. Malo pred Velenjem smo se iz srediških učencev prelevili v devetintrideset Pik Nogavič in sedemintrideset gusarjev, za kar se najlepše zahvaljujemo podjetju Štamberger, ki nas je oskrbelo z lasuljami za Pike in ruticami ter očesnimi prevezami za gusarje. V Velenju, kjer so sicer vajeni, da mesto preplavijo Pike Nogavičke, se je marsikdo radovedno ozrl za nami, saj nas je bilo prav lepo videti.

Piki, ki sta nas sprejeli na postaji, sta nas pospremili v dvorano, kjer smo si ogledali čudovito glasbeno predstavo Aladin. Ob koncu predstave so nas nastopajoči razveselili, ko so se nam pridružili, tako da smo se lahko pogovarjali z Aladinom, duhom iz svetilke in drugimi.

Pot smo nadaljevali do Velenjskega jezera, kjer smo spet malicali in se tudi fotografirali.

Piki sta nas vodili do šotora, kjer smo izbirali med številnimi delavnicami in si lahko izdelali zanimive izdelke. Učenci so se z zanimanjem vključili in časa je bilo kar premalo za vse, kar bi si radi izdelali. Ogledali smo si še Pikino vilo Čira-čara. Seveda pa so našo pozornost pritegnile tudi stojnice, kjer smo si kupili različne igračke, ki nas bodo spominjale na obisk v Pikini deželi. Na poti do avtobusov

smo se ustavili še pri Indijancih, kjer smo se preizkusili v bobnanju. Ali smo prav mi priklicali dolgo pričakovani dež, ne vemo!

Polni vtisov smo se odpravili proti Središču, seveda nismo izpustili obveznega postanka v Tepanju! Najbolj utrujeni so na avtobusu že dremuckali, drugi pa so premelevali vtise ali se igrali z opicami Ficki, ki smo jih peljali domov za cel živalski vrt. Marsikdo je vprašal, če naslednje leto spet gremo.

Utruženi, a zadovoljni smo prispeli v Središče, lepo preživet dan pa nam bo še dolgo ostal v spominu.

Vojka Havlas

Kako smo preživeli Teden otroka

Na Osnovni šoli Središče ob Dravi smo se v prvem tednu oktobra zavzeto lotili praznovanja tedna otroka. Vsak dan med poukom in po njem so za učence vseh razredov potekale različne aktivnosti, tudi v sklopu projekta Popestrimo šolo.

Starejši učenci so si ogledali projekcijo zanimivega filma o odraščanju, mlajšim pa smo dan popestrili z nagrajenim animiranim filmom, ki je nastal na »klasičen« način in bil narisano ročno. Kar dvakrat smo pred šolo priredili tržnico – tako, za katero nismo potrebovali denarja. Na tej »Tržnici dobrih dejanj« so učenci trgovali z različnimi rabljenimi, a ohranjenimi igračkami, knjigami, oblačili in še čem. Prav veselo je bilo, ko so med podarjenimi stvarmi našli tudi nekaj zase. Vreme nam je zagodlo le tisti dan, ki so ga učenci od 1. do 5. razreda imeli namen preživeti na rolerjih. Teden smo v petek primerno zaključili s tradicionalnim jesenskim piknikom, na katerem ni manjkalo pečenih kostanjev.

Ker bi teden otroka naj bil otrokom prijazen, smo si ga na šoli zastavili kot teden brez domačih nalog in spraševanja, tokrat pa je za nameček učence vsak dan pričakala tudi samopostrežna malica. V skladu z letošnjo temo »Radosti in stiske odraščanja« smo vsaj za pet dni skušali v ospredje postaviti radosti pred stiskami in upamo, da nam je uspelo.

Vojka Havlas

Fotozgodba: Na krosu občinskih reprezentanc

Ekipe šolskih radijcev se je v soboto, 13. oktobra, udeležila krosa občinskih reprezentanc v Mariboru, kjer je našo šolo zastopal učenec 9. razreda Simon Turk.

Naš predstavnik med pripravami na svojih tisoč metrov.

Proga je bila dobro pripravljena in je kljub slabemu vremenu zdržala.

Sonce ni niti enkrat posijalo, pa smo kljub temu videli mavrico.

Prihod na cilj – na odličnem sedmem mestu.

Za piko na i smo spoznali Sonjo Roman, jo povprašali o občutkih na olimpijskih igrah ter se z njo fotografirali.

Fotografije: Karmen, Samanta, Ivana, Sara, Špela

Vojka Havlas

Rezultati 2. šolskega fotografskega natečaja na temo »Odraščanje«

Na Osnovni šoli Središče ob Dravi smo tudi letos organizirali fotografski natečaj. Potekal je v času tedna otroka, zato je sovpadala tudi tema, na katero so učenci ustvarjali – motivi so morali na čim bolj izviren način prikazovati odraščanje.

Komisijo, ki je izbirala zmagovalne fotografije, je letos sestavljalo pet članov – poleg treh učiteljev (Matjaž Hanželič, Vojka Havlas in Darja Hudin) smo k sodelovanju povabili še dva učenca 9. razreda (Patrik Škvorc in Simon Turk). Z odzivom mladih fotografov smo bili zadovoljni, saj smo v presojo prejeli 31 fotografij trinajstih kreativnih učencev.

Predstavljamo izbor nagrajenih fotografij:

3. mesto je pripadlo fotografiji Lee Medik, učenke 7. razreda,

2. mesto si je prislužila fotografija Špele Podplatnik, učenke 9. razreda,

1. mesto pa sta zasedli kar dve fotografiji Karmen Borko, učenke 9. razreda.

Obe zmagovalni fotografiji sta imeli naslednje karakteristike: tako motiv (konkretnega in hkrati simboličnega) stopanja v (pre)velike

čevlje kot tudi nezaželenega »boja« z aknami označujeta jasna in ostra slika, oba primerata sta primerno osvetljena in imata ustrezno kompozicijo. Fotografiji izražata kreativnost, vse ocenjevalce pa sta prepričala tudi zanimiva motiva, ki nedvoumno sovpadata z določeno temo.

Špela Podplatnik, 9. r.

Karmen Borko, 9. r.

Lea Medik, 7. r.

Karmen Borko, 9. r.

Vojka Havlas

Natečaj Povej z majico – korupcija skozi oči osmošolcev

Središki učenci 8. razreda so tudi letos sodelovali na ustvarjalnem natečaju »Povej z majico«, ki ga je organizirala Komisija za preprečevanje korupcije. Izbor petih najbolj izraznih in izvirnih črno-belih izdelkov o pomanjkanju vrednot smo v presojo poslali natečajni komisiji. Ta je med sedemdesetimi deli šestnajstih prijavljenih šol izbrala dvanajst najboljših. Med njimi sta bila kar dva izdelka naših učenk – Ines Kaučič in Janje Žinko.

V ponedeljek, 3. decembra, so se naše predstavnice z mentoricama in ravnateljico udeležile zaključne prireditve natečaja, ki je potekala v Državnem zboru Republike Slovenije. V predzboru velike dvorane je predsednik Državnega zbora dr. Gregor Virant odprl razstavo izbranih izdelkov ter sodelujočim učencem podelil priznanja in majice.

Dela mladih ustvarjalcev bo mogoče videti tudi v Središču ob Dravi, saj v okviru občinskega praznika načrtujemo razstavo izdelkov.

Katja Volgemut

Miklavževanje v vrtcu

Decembrski čas je poln radosti in pričakovanj. Prav posebej se ga vsako leto znova veselijo naši otroci.

Prvi mož, ki ga otroci pričakujejo, nas je v vrtcu že razveselil. Obiskal nas je sveti Miklavž v spremstvu s parkljem. Otroci so ga pristrčno sprejeli, mu zapeli pesmico in mu povedali, da so bili celo leto zelo pridni. Zato pa jim je Miklavž tudi letos prinesel skromna darilca. Navdušenje je bilo veliko in bilo je zares lepo. Zato upamo, da nas bo sveti Miklavž obiskal tudi drugo leto – seveda, če bomo dovolj pridni.

Dragi otroci, spoštovani starši, cenjeni občani!

*Če hočeš imeti znanje, vsak dan dodaj kaj.
(Lao Ce)*

*Želimo vam, da izkoristite vseh 365 priložnosti
za nova znanja, ki jih bo ponujalo leto 2013.*

Srečno!

*Kolektiv Osnovne šole
Središče ob Dravi in
Vrtca Navihanček*

Pred Miklavževim smo pekli na Grabah

Jožica Šavara

Legenda o svetem Miklavžu

Spet je med nas prišel prvi izmed treh decembrskih dobrih mož. Obiskal nas je sveti Miklavž, ki je obdaril vse pridne otroke, porednim pa je prinesel palice. Otroci, kaj ste pa vi dobili?

Legenda o sv. Miklavžu se začne s tremi revnimi dekleti. Hotele so se poročiti, a oče ni imel ne denarja, niti česar koli drugega, da bi dal za doto. Dobri mož sv. Miklavž se jih je usmilil in jim za svoj god, 6. december, pod vzglavnike položil kepe zlata. Dekleta so se zbudila presrečna, saj so se lahko poročila.

Vsi vemo, da ima sv. Miklavž prav posebne spremljevalce. Z njim hodijo dobri angelčki, ki varujejo otroke, poleg njih pa svetega Miklavža spremljajo še parklji. Oni so hudobni in preganjajo poredne otroke. Otroci, kdo vas je obiskal? Angelčki ali parklji?

Tudi pri nas, v našem kraju, imamo skupino mladih fantov, ki že kar nekaj let obujajo tradicijo in obiskujejo pridne in poredne otroke, ter jih obdarijo.

Dlukovci, ekipa iz Akcije

Barvita jesen na Slovenski cesti 45 a

»Dluk-ovci« smo tudi v minuli jeseni pridno nabirali kilometrino v prostovoljstvu, samo da lahko obdržimo nam tako ljub prostor. Manjši projekti so se kar vrstili. Septembra je še vedno dišalo po poletju, zahvaljujoč koncertiranju naših starih znancev Hangover (Varaždin), Superhiks-ov (Makedonija) in Tretje izmene (Ptuj). Prvič, a vsekakor ne zadnjič, smo hodili po žerjavici, hvala bogu brez opeklín. Drugič pridemo še po vas!

Oktoberja je najprej zadišalo po nemškem pivu, zelju in klobasah (beri: Oktoberfest), na turnirju v biljardu je dragocena palica odšla v Obrtniško ulico, v zaključku meseca pa so svoj bes nad oblastjo in politiki demonstrirali člani skupine Low peak Charlie (Primorska) s predskupino Wondernoise (Trst).

Novembra smo poslušali irsko glasbo in pili Guinness, pa izkazovali svoj glasbeni (anti)talent na karaokah, pa še marsikaj. Aja, letos smo pravočasno poskrbeli tudi za (legalno pridobljeno) kurjavo z Marofa.

Novembrsko - decembrsko dogajanje na slovenskih ulicah so pokomentirali vedno aktualni ormoški Pridigarji, na odru pa smo imeli priložnost poslušati še zanimivo Rukolo.

Tako, prazniki so v polnem teku; če še ne veste, kje imate možnost piti čaj ob topli peči - zdaj veste. Pa srečno v 2013, bodite aktivni!

DOMAČI PIŠČANCI
PERUTNINSKA KLAVNICA

SEVER

VESEL BOŽIČ IN
SREČNO NOVO LETO.

Miran SEVER s.p.

Šalovci 42
2277 Središče ob Dravi
Tel.: 02/7191-394
GSM: 041 724-363

Denis Raušl s.p. Središče ob Dravi

Sedaj Vam več ni potrebno hoditi daleč za
Mobitel in **SIOL** storitve.
Kot Telekomov **pooblaščen** prodajalec Vam nudim vse kar imajo
veliki:

- sklepanje in podaljševanje naročniških razmerij
- nakup subvencioniranih telefonov in ostalih naprav
- **SIOL** internet, televizija in telefonija

POKLIČITE 031 584 958

Za nove naročnike
naprave že od

1 EUR ali

brez dodatnih obrokov

-50%

na pakete **TopTrio**
prvih 9 mesecev.

www.net.si/oboz

Podarimo si čas.
Paket 2013 za 20¹³ €.

2013 enot, ki jih lahko porabite po svoje:

Minute v vsa slo. oznolja	MB prenosa podatkov	SMS MMS sporočila
---------------------------------	---------------------------	-------------------------

Podarimo si čas je akcija, ki jo organizira Telekom Slovenije, d.o.o. (Telekom Slovenije) v sodelovanju s SIOL, d.o.o. (SIOL) in M, d.o.o. (Magenta). Akcija poteka od 1. decembra 2012 do 31. decembra 2012. Podarimo si čas je namenjena naročnikom, ki so vključeni v paket TopTrio. Akcija poteka na območju, kjer so na voljo storitve SIOL in M. Podarimo si čas je namenjena naročnikom, ki so vključeni v paket TopTrio. Akcija poteka na območju, kjer so na voljo storitve SIOL in M. Podarimo si čas je namenjena naročnikom, ki so vključeni v paket TopTrio. Akcija poteka na območju, kjer so na voljo storitve SIOL in M.

WWW.MOBITEL.SI

SPLOŠNI SERVIS ČAVNIČAR

*Servisiranje motornih vozil in kmetijskih strojev,
vulkanizerstvo,
servisiranje avtoklim...*

*Cenjenim strankam se
zahvaljujemo za
zaupanje.*

*Vsem želimo lepe
božične praznike ter zdravo
in uspešno novo leto 2013,
predvsem pa varno vožnjo
skozi vse leto.*

Drago Čavničar s.p., Obrež 84, 2277 Središče ob Dravi
Mob. 041 697 044, tel. 02/7191 110

SERVIS MUNDA S.P.

DAMJAN MUNDA

Slovenska cesta 23

2277 Središče ob Dravi

mobi: 041/272-562

*Vsem našim poslovnim
partnerjem, strankam in
občanom želimo VESEL
BOŽIČ IN USPEŠNO LETO
2013!*

Servis
Drobne
Kmetijske
Mehanizacije

Popravilo:

- vrtnih traktorjev
- kosilnic
- motornih žag
- motornih škropilnic
- frez
- motokultivatorjev

Razrez hlodovine
Brušenje verig motornih žag

PETER NANČIČ s.p.
 GRABE 18
 2277 SREDIŠČE OB DRAVI
 Tel: (+386) 031-600-536

Ob bližajočih se praznikih vam želimo
 veliko sladkih užitkov!

Slaščičarna Pri Rupertu

Božidar Borko s.p.

Slovenska cesta 53
 2277 Središče ob Dravi

Tel: (02) 71 90 593

Za vas pečemo piškote, pecivo, torte, pice...
 Kot dodatno dejavnost vam ponujamo tudi jahanje v naravi.

E-pošta:
 rupert.bozo@siol.net

E-stran:
 www.slasicarna-rupert

Odprto vsak dan od 7. – 22., v torek od 7. – 12. ure.

*Vesel Božič in srečno
 novo leto 2013*

Foto Lazar

Območje 48
 SRA.02/71 91 109

*So dnevi in trenutki
 polni sreče in miline,
 ko radostni oči zapremo
 in si tiho zaželimo – da ne mine.*

Mnogo lepih trenutkov vam
 v letu 2013 želi podjetje Štamberger.

FRIZERSKI SALON SANDRA

MOŠKO, ŽENSKO, OTROŠKO STRIŽENJE,
 BARVANJE, PRAMENI, TRAJNE, SVEČANE
 FRIZURE, ...

Naročila na tel. 041 / 873 – 311

SE PRIPOROČAMO!

DELOVNI ČAS:

PONEDELJEK - PETEK: 8 – 18h

SOBOTA: 7 – 12 h

NEDELJA in PRAZNIKI: ZAPRTO

FRIZERSKI SALON SANDRA
 ALEKSANDRA ŽERJAV s.p.

Slovenska c. 55, 2277 SREDIŠČE OB DRAVI

vam želi prijetno praznovanje in vse lepo v novem letu 2013

VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO VAM ŽELI

ELEKTROSET

Trgovina na drobno,
elektroinstalacije, servis

Janežič Vekoslav s.p.

Grabe 20a
2277 Središče ob Dravi

E-mail : elektroset@volja.net
Telefon : (02) 719 13 48
Fax : (02) 719 13 48
GSM : (031) 364 002

Delovni čas:

Pon. - Pet. .... 9.00 - 16.00
Sob. .... 8.30 - 12.00

Prodajni program:

- elektromaterial, stikala
- žice, kabli
- električno ročno orodje
- svetilke, žarnice
- akustika
- bela tehnika
- mali gospodinjski aparati
- klimatske naprave
- kolesa
- računalniki in oprema

Program storitev:

- elektroinstalacije in meritve
- servis malih gospodinjskih aparatov
- servis bele tehnike
- montaža klimatskih naprav
- servis in previjanje elektromotorjev
- servis računalnikov in opreme

gorenje

SAMSUNG

Panasonic

CANDY

PHILIPS

SIEMENS

ZANUSSI

BOSCH

Obilo zadovoljnih dni
vam ob uživanju zdrave
slovenske hrane v letu 2013 želi:

Frizerski Studio Moni

Žensko, moško in otroško striženje
Barvanje las in pramenov
Fen-frizure in svečane pričeske
Trajne in vodne ondulacije
Ličenje s kozmetiko CARLO BAY

Monika Kocuvan, s.p.

Šolska ul. 21, Središče ob Dravi
041/880 174, 02/719 01 24

E-mail: friz.studio.moni@gmail.com

kemon
ITALIAN HAIR FASHION

*Veliko sreče in lepih sanj,
naj vam prinese božični dan
in novo leto 2013 naj zaživi,
radosti polno, brez solz in skrbi.
Hvala za vaše zaupanje in se priporočamo.*

www.frizerski-studio-moni.si

					AVTOR: Jože Borko	DEL PLUGA	ZODIA- KALNO ZNAMENJE	IZOLACIJA	GORAN TRIBUSON	DEBELEJŠI KONEC DEBLA	NAŠA MLADINSKA PISATEL- JICA (»METULJ- ČKI«)	MEDENA ROSA
					SPORED							
					URADNI DOKUMENT							
					GROBO DOMAČE SUKNO				POMOL, PRIZIDEK			
					MATEMAT. VEKTOR				NAŠA IGRALKA JUVAN			
SREDSTVO ZA PREKINITEV NOSEČ- NOSTI, SPLAVILO	DOLINA MED VISOKIMI VRHOVI V ALPAH	ŽGANJE IZ BOROVNIC	RUŠA, TRATA		NAŠA VIDEASTKA ŠMID					DREVESNA VRSTA EKSOŠIČNIH DEŽEL		
			OGAL		NAŠA PISATELJICA VIDMAR		BREZNOGI PLAZILCI					
							ŠVEDSKA REŽISERKA ZETTERLING					
PROGRAM- SKI JEZIK					KLICA				EDVARD KOCBEK			
					BOŽJA SODBA V VEDANTI				RIMSKI ZGODO- VINAR			
OVIRA, PREPREKA								STEBLO VINSKE TRTE				
								VRTNA LEPOTNA RASTLINA				
1234 m VISOKA GORA V INDONEZIJU (iz črk: ALOST)					MESTO V ITALIJI							
					ZMAGA PRI ŠAHU							
SOGLAS- NIKA V KAVI			HRIBOVJE V INDIJI, ODRASTEK DEKANA	JAPONSKA NABIRALKA BISEROV			KIS, JESIH					
				VEČ KRAJEV V SLOVENIJI			ŠELIGOVA DRAMA					
ANTIČNO IME REKE GUADIANE (iz črk: SANA)					NAJVEČJI POLOTOK							
					VAJA V KARATEJU							
UDAREC PRI BOKSU						ZAKOVICA				UMETNIŠKA PLESNA ZVRST		
						MAJHNI PRT				AZIJSKA PALMA		
NAOČNIKI					KROV LADJE							
					TEKOČA MAŠČOBA							
MIŠICA VZDIGALKA							REKA V AVSTRIJI					
							DŽIP ROMUNSKIE DACIE					
NAŠA IGRALKA ZUPANČIČ				GOROVJE V AZIJI					LOUISE EPINAY			
				ADO DARJAN					SOMBOR			
HRVAŠKA HUMO- RISTKA ERŽIŠNIK					ČEŠKI PISATELJ (ALOIS)							
VRSTA EKSPLO- ZIVA					TV REALI- ZATOR VODNIK			VODITEL- JICA »POP IN« ROŠ				

Rešitev križanke - gesla iz osenčenih polj prepisite na dopisnico in jo pošljite do 31. 1. 2013 na naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi. Srečni izžrebanec prejme nagrado: paket prehrabnih izdelkov v vrednosti 40 EUR.

SREDICA je glasilo Občine Središče ob Dravi. Člani uredništva: Zdenka Dogša – odgovorna urednica, Jasna Munda – pomočnica urednice, Zlatka Marčec, Andreja Resman, Danica Žerjav, Samo Žerjav. Lektoriranje: Majda Tkalec. Grafični prelom: Boris Prelog. Tisk: Ptujška tiskarna d.o.o. Ptuj. Naklada: 800 izvodov. Naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki na urednistvo@sredisce-ob-dravi.si. Fotografijo na naslovnici je posnela Zdenka Dogša, ISSN 1855-7511.